

Global Strategy
Conference
Istanbul 2025

20 - 21 NOVEMBER 2025

REGIONALIZATION IN THE
INTERNATIONAL SYSTEM:
THE SEARCH FOR STABILITY IN A
FRAGMENTING WORLD

BOOK *of* ABSTRACTS

Bildiri Özetleri Kitapçığı

Global Strategy
Conference
Istanbul 2025

20-21 NOVEMBER 2025

ISTANBUL , TURKIYE | HYBRID

BOOK OF ABSTRACT

BİLDİRİ ÖZETLERİ KİTAPÇIĞI

Università degli
Studi di Cagliari

SPol

Dipartimento di Scienze politiche e sociali

Istanbul, November 2025

COPYRIGHT © 2025

CENTER FOR DIPLOMATIC AFFAIRS AND POLITICAL STUDIES (DİPAM)

Merdivenköy Mah. Nur Sok. Business İstanbul A Blok Kat:12 No:115
34732 Kadıköy / İstanbul / Türkiye

T. +90 216 310 3040

F. +90 216 310 3050

www.dipam.org

info@dipam.org

@dipamorg

@dipamorg

@DİPAM - Diplomatik İlişkiler ve Politik Araştırmalar Merkezi

@dipamorg

CONTENTS

CONTEXT.....	1
CONFERENCE MANAGEMENT.....	3
ABSTRACTS.....	5
“Amerika Birleşik Devletleri’nde Yeni Dönem Göç Politikası: Güvenlik mi, Ekonomi mi?”.....	6
“Analysis on Iran’s ‘Use of Force’ Mode After Israel-Hamas Conflict”.....	8
“Arktik Jeopolitiğinde Yeni Dönem: Rusya-Ukrayna Savaşı ve Güç Mücadelesi” ..	9
“Autonomy or Alliance? The European Union’s Strategic Sovereignty and Its Future with NATO”.....	10
“Beş Gün Savaşı Sonrası Gürcistan: Dış Politikanın İç Politikaya Yansımaları”	12
“Between Compliance and Solidarity: South Africa’s International Criminal Court Calculus in the Putin Warrant Crisis (2023-2024)”.....	13
“Biyoterörizm Karşısında Egemenlikten İnsanlığa: BM Şartı Çerçevesinde R2P ve İnsani Müdahalenin Meşruiyeti”.....	14
“Bölgesel Güvenlik Kompleksi Çerçevesinde Türkiye-Türk Devletleri Teşkilatı İlişkileri: Bölgesel Dinamikler Üzerine Bir Değerlendirme”	16
“Bölgesel İşbirliği ve Çatışmayı Anlamak: Zengezur Koridorunun Ekonomi Politikası”	18
“Competition in Asia-Pacific: China, India, US Strategies and The Role of Pakistan”	19
“Competitive Interdependence and The Triangular Future of Asia-Pacific Power Politics”	21
“Constructivist Aspects of the UN Security Council’s Permanent Members’ Conduct: The Case of Russia”	22
“Çok Kutupluluk ve Küresel Güç Dağılımı Yeni Bir Denge Arayışı”	24
“Digital Sovereignty and Regionalization: The Role of The Digital Cooperation Organization in The Emerging Digital Order”.....	25
“Dijital Egemenlik ve Teknolojik Rekabet: Küresel Ağdaki Bölgesel Bloklar”	27
“Diplomatic Relations Between Taiwan and Somaliland, and The China: Factor in Somaliland (2020-2024)”	28
“Education as a Humanitarian Need and Community Response in Conflict-Affected Areas: Insights from the Great Lakes Region, DRC”.....	29
“Ekonomik Milliyetçilik ve Ticaretin Savaşları: Trumpizm Bağlamında Yeni Korumacılık”	30
“Evaluation of Israel Palestinian Attacks from 7 October to The Present Day in Terms of International Humanitarian Law”	31

"Everyday Diplomacy, Protective Ecosystems, and The Role of Diasporas in The Northwest Syria Between 2011-2024"	32
"Filistin'in Devletleşmesi: Uluslararası Hukuk Çerçevesinde Güvenlik Mimarisi ve Mekânsal Süreklilik"	33
"Hedging in The Western Balkans – Why is It an Option for Serbia and North Macedonia?"	35
"Horn of Africa and Türkiye"	36
"How The Fallouts of The Ukraine War Changed The South Caucasus: Present Dynamics and Future Prospects"	37
"Imperial Cartographies and the Structural Hegemony of International Law"	38
"Implications of Political System Change in Syria on Turkey's Energy Policy"	40
"India's Strategic Autonomy in the Age of Great Power Rivalry"	42
"Information Access Management in Digital Systems"	43
"Institutional Evolution in National Cybersecurity: Lessons from Italian Cyber Security Agency "ACN" for Türkiye's "SGB"	45
"Iran's Regional Role in Türkiye and India Relations in Trump 2.0 Era"	46
"İkinci Karabağ Savaşı Sonrası Güney Kafkasya'nın Jeopolitik Dönüşümü: Azerbaycan-Ermenistan Barış Arayışı ve Bölgesel Etkiler"	47
"İran-İsrail Savaşı Sonrası Afgan Göçmenlere Yönelik Artan Baskılar: Güvenlik, Siyaset ve Toplumsal Algılar"	49
"Latin Amerika'da Bölgeselciliğin Gelgitleri: Hiper-Prezidansiyalizm ve Kurumsal Kriz Döngüsü"	51
"Looking for Alternatives: Practicality of a Nonviolent World Order in The Nuclear Era"	52
"Migration Governance in Motion: Regionalization, Power, and Geopolitics in AU-EU Cooperation"	53
"Multipolarity and Global Power Distribution: Special Reference with BRICS Plus"	54
"Multipolarity and The Search for Balance at a Time of Uncertainty"	55
"Mushrooming of Regional Blocs vis-à-vis Status of Multilateralism on the 80th Anniversary of the UN"	56
"Parçalanmışlıkta Bütünleşme Paradoksu: Sahra-altı Afrika'da Egemenlik ve İstikrar Arayışı"	57
"Re-balancing Türkiye's Policy toward Egypt and Libya: From Alignment to Engagement"	58
"Reconfiguring Sovereignty: Nation-States and The Rise of Regional Orders in a Fragmenting World"	60
"Regional Development Alignment of The Republic of Moldova with EU Practices: Institutional Challenges and Economic Opportunities"	61

“Regional Norms on Sovereignty and Humanitarian Intervention: A Constructivist Institutional Analysis of AU, ASEAN, and OAS Legal Frameworks”	62
“Regional Fragility and Water Diplomacy: Understanding Cooperation Failures in the Aral Sea Basin”	64
“Regionalization in The International System: The Arab-Israeli Conflict and The Crisis of Recognition in The Search for Stability in The Middle East”	65
“Rusya-Ukrayna Savaşının Sona Erdirilmesinde Kuvvetli Arabuluculuk ve Zorlayıcı Diplomasi Girişimlerinin Tartışılması”	66
“Rusya-Ukrayna Savaşı Sonrası Avrupa Birliği’nin Realizmin ‘Güç’ Kavramı Üzerinden Savunma ve Güvenlik Yaklaşımındaki Değişim Arayışı”	67
“Sanal Diplomasi Çağında Temsil ve Egemenlik: Diplomasiverse”	69
“Sınırların Gölgesinde: Zorunlu Göç, Kimlik Krizi ve İnsan Güvenliği”	70
“Suriye’de Bölgesel Dizayn Bağlamında, Irak’ta Olduğu Gibi, Batı-İsrail Karşısı Bir Rejimin Elimine”	72
“The Changing Security Approach: The Impact of the New Wave of Regionalization in Latin America on Security Policies”	73
“The CSTO (ODKB) – A Failed Copy of NATO: Fundamental Challenges and Difficulties in Russian Security Policy within The So-Called Post-Soviet Space” ..	74
“The US-Japan Alliance in a Fragmenting East Asia: Defense Cooperation, Domestic Politics and Strategic Autonomy”	76
“The Race for Arctic Dominance: Russia’s Strategic Expansion vs. U.S. Strategic Neglect in The High North (2015–2025)”	77
“The South Caucasus in a New Wave of Regionalism”	79
“Tipping the Balance Across Eurasia: The Tough Questions the World Asks China”	81
“Türk Devletleri Birliği Yolunda İdari Alan: Kuramsal Çerçeve, Zorluklar ve Fırsatlar”	82
“Türkiye in a Multipolar World: From Regional Power to Global Player?”	84
“Trade, Tariffs, and Shifting Geopolitics in The Indo-Pacific: Implications for India-US Partnership”	85
“Uluslararası Hukukta Egemenlik ve İnsani Müdahale Arasındaki Hukuki-Doktriner Çelişki: Azerbaycan Deneyimi ve Bölgesel Analiz”	86
“Weakening International Institutions: Implications for Global Governance and Multilateralism”	87
“Yemen İç Savaşı ve Bölgesel Mücadele: Küresel İstikrar Arayışının Çıkmazı”	88
“Yükselen Çin ve Değişen Küresel Güç Dengesine Teorik Yaklaşımlar”	90

GLOBAL STRATEGY CONFERENCE 2025

“Regionalization in the International System: The Search for Stability in a Fragmenting World”

CONTEXT

The international system's turbulent period, characterized by inequitable resource distribution, migrant crises and power struggles in the Eastern Mediterranean and Asia-Pacific, was brought to a head with the outbreak of the Russia-Ukraine War. These uncertainties and changes in the international system have accelerated, especially with the emergence of this war undermining the notion that state-state wars are over and the second Trump era in the US. The Trump administration's renewed and stronger emphasis on unilateral global policies has severely shaken the foundations of the existing international order and alliance relations. The questioning and distancing attitude of the US towards international institutions and agreements under the new administration has further eroded the mindset on which the existing system was built, the capacity of the UN system to ensure international peace and security, and the belief in it. In this sense, the search for a system in the post-Cold War era reached a crisis point and entered a new period of uncertainty. In such a situation, regional initiatives and cooperation have become more important than ever.

Although the post-Cold War US-centered unipolarity discourse was short-lived, the US influence and power projection in the global system continued. Today, however, the international system is clearly evolving away from this structure and towards a new multipolar structure with multiple centers of power, increased competition and struggle between different models of order. In this new order, actors such as the United States, China and the European Union, as well as other emerging regional powers, have established their own spheres of influence and have a say in global affairs, which seems to make the system more unpredictable, but mediation can also offer alternative solutions to existing crises thanks to its capacity to maintain negotiations against all odds and to create a different balance of power for each region, as it includes different interpretations and actions of international politics. On the other hand, the growing rivalry and difference in understanding between the different poles makes it difficult to find common ground and common approaches to global crises and threats. In this uncertain “transition period”, actors, especially in conflict-prone regions, are experiencing a heightened state of vigilance in the face of shifts in the balance of power and the repercussions of great power competition.

The rising trend of authoritarianism and populist regimes around the world has revealed that societies are also showing a protectionist reflex to existing global policies, which has become another threat to the international liberal order. The US

tendency to redefine its global leadership role in a more inward-looking and commercially oriented perspective has accelerated the efforts of other power centers and regional actors to protect their own security and interests. With the second Trump administration coming to power in the United States, Europe has taken steps to show that it has decided to take the solution of its problems and responsibilities back into its own hands. In this sense, it was realized that the relations of the “western bloc” with the transatlantic were about to evolve into a different dimension. In a world moving towards regionalization, this has led to the rise of an “America first” mentality in the US, Europe's initiatives such as the “European Peace Facility” and increased armament, China's unique policies in the Asia-Pacific and Russia's in Ukraine and Central Asia. In such an environment, the weakness, if not non-existence, of the initiatives taken by the actors in the Middle East and the lands of Islamic Civilization to ensure first security and then peace and stability has become conspicuous.

In this context, it is important that discussions in an open-minded academic environment provide outputs for the perception, evaluation and guidance of these processes at different levels. This year, the Global Strategy Conference will be held on **November 20-21, 2025** in cooperation with the **Center for Diplomatic Affairs and Political Studies (DİPAM), Beykoz University (Türkiye) and Department of Political and Social Sciences (SPOL) of University of Cagliari (Italy)**. The conference, whose theme this year is **“Regionalization in the International System: The Search for Stability in a Fragmenting World”**, aims to prepare a multilateral environment where current problems and possible solutions will be discussed by addressing this transition period of the international system with the participation of experts from different fields. Thus, it will lead to the evaluation of the contributions that can be provided by regional initiatives to the current conflicts and crises, which are actually reflections of the problems of the international system.

CONFERENCE MANAGEMENT

Conference Co-Chairs

Prof. Dr. Burak KÜNTAY, *Rector of Beykoz University, Türkiye*

Prof. Dr. Marco PITZALIS, *Director of SPOL - University of Cagliari, Italy*

Dr. Tolga SAKMAN, *Chairman of Center for Diplomatic Affairs and Political Studies (DİPAM), Türkiye*

Organizing Committee

Co-Coordiators

Assoc. Prof. Pinar SAYAN, *Beykoz University, Türkiye*

Assoc. Prof. Nicola MELIS, *SPOL - University of Cagliari, Italy*

Ahmet İŞCAN, *Center for Diplomatic Affairs and Political Studies (DİPAM), Türkiye*

Members

Prof. Dr. Arzu AL, *Marmara University & DİPAM, Türkiye*

Assoc. Prof. Silvia BENUSSI, *SPOL - University of Cagliari, Italy*

Assoc. Prof. Federica FALCHI, *SPOL - University of Cagliari, Italy*

Dr. Ayşe KÜÇÜK, *İstanbul Gelişim University & DİPAM, Türkiye*

Dr. Hazar VURAL, *İstanbul Aydın University & DİPAM, Türkiye*

Dr. Rahmi İNCEKARA, *Bahçeşehir University & DİPAM, Türkiye*

Dr. Seval ÜNLÜ GÖK, *Beykoz University, Türkiye*

Emir AYDOĞAN, *Beykoz University, Türkiye*

Fatih ÖZTÜRK, *DİPAM, Türkiye*

Merve TAMER, *DİPAM, Türkiye*

Zehra AYDIN İŞCAN, *DİPAM, Türkiye*

Scientific Committee

Prof. Dr. Ahmet Kasım HAN, *Beykoz University, Türkiye*

Prof. Dr. Burak Samih GÜLBOY, *İstanbul University, Türkiye*

Prof. Dr. Cengiz TOMAR, *IRCICA, Türkiye*

Prof. Dr. Esra ALBAYRAKOĞLU, *Bahçeşehir University & DİPAM, Türkiye*

Prof. Dr. Mesut Hakkı CAŞIN, *Yeditepe University, Türkiye*

Prof. Dr. Nurşin A. GÜNEY, *National Intelligence Academy, Türkiye*

Prof. Dr. Rossi CHRISTIAN, *SPOL - University of Cagliari, Italy*

Prof. Dr. Sedat AYBAR, *Bahçeşehir University, Türkiye*

Assoc. Prof. Ali Faik DEMİR, *Galatasaray University & DİPAM, Türkiye*
Assoc. Prof. Gianluca BORZONI, *SPOL - University of Cagliari, Italy*
Assoc. Prof. Isabella SOI, *SPOL - University of Cagliari, Italy*
Assoc. Prof. Uğur Yasin ASAL, *Istanbul Commerce University & DİPAM, Türkiye*
Dr. Aleksandar NACEV, *European University Skopje, North Macedonia*
Dr. Giovanni ERCOLANI, *Murcia University, Spain*
Dr. Marek MUSIOL, *University of Wroclaw, Poland*
Dr. Nikolett PENZVALTO, *Migration Research Institute at NUPS, Hungary*
Dr. Peter TALAS, *Institute for Strategic and Defense Studies at NUPS, Hungary*
Dr. Rabia AKHTAR, *The University of Lahore, Pakistan*
Dr. Tamas Peter BARANYI, *Institute for Foreign Affairs and Trade (IFAT), Hungary*
Dr. Zoltan EGERSI, *Institute for Strategic and Defense Studies at NUPS, Hungary*
Ellen WASYLINA, *Trocadéro Forum Institute, France*

ABSTRACTS

“Amerika Birleşik Devletleri’nde Yeni Dönem Göç Politikası: Güvenlik mi, Ekonomi mi?”

İsmail Hakkı İŞCAN, *Prof. Dr.*
Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi, Türkiye

Özet

Göç, onlarca yıldır Amerika Birleşik Devletleri (ABD)’deki siyasi tartışmaların temel taşlarından biri olmuştur. Öyle ki konu, farklı siyasi yapıdaki hükümetlerin ve politika yapıcıların ekonomik, güvenlik ve insani kaygıların ortak noktası durumundadır. Zira 1965’ten bu yana 76 milyondan fazla göçmen, daha fazla ülkeden ABD’ye göç etmiştir. Ancak şu andaki ABD yönetimince ortaya konan uygulamalara bakıldığında yönetimin göç konusu ile ilgili demografik ve ekonomik güvenlik endişesinin çok daha fazla ön plana çıktığını söylemek mümkündür. ABD’de ikinci Donald Trump yönetimi, seçim sürecinde ve göreve geldiği ilk günden itibaren sığınma, sınır ve sınır dışı politikalarını ve bu politikaları yeniden şekillendirme çabalarını, siyasi hareketinin merkezine yerleştirmiştir. Yönetim ilk günden itibaren ABD göç sisteminde kapsamlı değişiklikler uygulayarak sınır güvenliğini, uygulama önceliklerini, insani yolları ve yasal göç süreçlerini kökten ve yeniden şekillendiren kararlara imza atmıştır. Hatta bu tür değişikliklerin gücünü arttırmak için yönetim, federal kurumlar yanında orduyu ve yerel düzeydeki kolluk kuvvetlerini kullanarak sadece savaş zamanlarına yönelik eski eyalet yasalarını dahi devreye almıştır.

Bu çalışma, göçmenlerin ABD ekonomisinde yarattığı ekonomik değerin, ekonomik büyümeye, istihdama, mali alana ve teknolojik sektörlere olan katkılarını istatistiklerle ortaya koyarak son dönem ABD yönetiminin paradoksal bir şekilde izlediği göçmen karşıtı politikalarının sürdürülebilirliğini ve yaratacağı siyasi ve ekonomik etkiyi tartışmayı amaçlamaktadır. Bu çalışmada elde edilen istatistiklere göre göçün ABD’de yerli işçilerin ücretleri üzerindeki etkisinin genel olarak çok düşük düzeyli, ülkenin uzun vadeli ekonomik büyümesine yönelik etkisinin genel olarak olumlu ve mali etkilerinin ise eyaletler arasında farklılık göstermekle birlikte pozitif değer sağlayacağı şeklinde olduğu anlaşılmaktadır. Yeni dönem ABD yönetiminin güvenlik temelli göçmen politikaları ile göçmen kitlesinin ülke demografisine ve ekonomisine olan katkıları arasındaki paradoksal ilişki bu çalışmanın da sınırlarını belirleyen şu soruları gündeme getirmektedir;

- ABD’nin hem demografik ve hem de ekonomik yapısı ve zenginliği içerisinde bu denli önemli yer işgal eden göçmenlerle ilgili Trump hükümetlerinin ve özellikle son dönem yönetimin göç politikası ile ilgili kökten değişikliklere gidişini, sadece Trump’ın siyasi bir manevrası olarak değerlendirmek mümkün müdür?

- Yönetimin göç politikası ve uygulamalarının ABD toplumunun demografik ve ekonomik güvenliği ile ilişkilendirmek ne kadar anlamlı ve gerçekçidir?
- Ve nihayet “önce Amerika” sloganıyla gerçekleştirilen bu uygulamaların sürdürülebilirliğini ve gerçekleştiğinde yaratacağı siyasi ve ekonomik etkinin maliyetini öngörmek mümkün müdür?

Anahtar Kelimeler: göç, güvenlik, ABD, ekonomik büyüme, istihdam

“Analysis on Iran’s ‘Use of Force’ Mode After Israel-Hamas Conflict”

Shun-Wen WANG, *Prof. Dr.*
National University of Kaohsiung, Taiwan

Abstract

Following the Israel-Hamas conflict, a persistent question posed by scholars and the media alike is: “Will Iran retaliate? How will it retaliate?” However, Iran’s retaliatory actions sometimes deviate from media predictions. This paper seeks to analyze Iran’s “use of force modes” because existing literature -whether from historical perspectives, great power dynamics, or sectarian conflicts (Shiite-Sunni struggles)- appears inadequate to fully explain these questions. For instance, if the Shiite-Sunni divide were the decisive factor, how can the recent rapprochement between Saudi Arabia and Iran be explained? If great power influence was the determinant, why does its effectiveness vary? If historical approach predicts Iran’s conflict with Israel or define its “proxy strategy,” how does Iran respond when its proxies appear weakened following the Israel-Hamas conflict?

Existing research seems to lack a comprehensive discourse that bridges the international system, historical factors shaping strategic culture, and the potential changes in leadership perceptions. This neoclassical realism can solve this problem. Besides, analyzing Iran’s strategic culture and its strategic adjustments post- Israel-Hamas conflict will help illuminate potential developments in the Middle East. The paper will be divided into four parts: Introduction, literature review on Iran’s use of force modes, historical analysis on Iran’s strategy during the Israel-Iran conflict and conclusion (the impact of the conflict toward global strategy and regional security).

Keywords: use of force, Iran, Israel-Hamas conflict, neo-classical realism, strategic culture

“Arktik Jeopolitiğinde Yeni Dönem: Rusya–Ukrayna Savaşı ve Güç Mücadelesi”

Merve Suna ÖZEL ÖZCAN, *Doç. Dr.*
Kırıkkale Üniversitesi, Türkiye

Özet

Arktik'in jeopolitik değeri, ilk kez Osmanlı İmparatorluğu'nun Akdeniz'deki gücüne alternatif ticaret yolları arayan Avrupalılar tarafından fark edilmiştir. 16. yüzyıldan itibaren Richard Chancellor, Martin Frobisher, Willem Barentsz gibi kaşiflerce Kuzeydoğu ve Kuzeybatı geçitleri keşfedilmeye çalışılmış; ancak iklimsel koşullar, bu çabaların çoğunu başarısızlığa uğratmıştır. 20. yüzyıla kadar etkin bir ulaşım koridoru olarak kullanılamayan bölge, Boris Vilkitsky'nin 1915'teki buzkıran seferiyle önemli bir dönüm noktasına ulaşmıştır (Hund, 2014, s. xvii). Öte yandan 20. yüzyıla gelindiğinde Arktik artık çevresel bir periferi değil, iklim değişikliğinin etkisiyle jeopolitik rekabetin merkezlerinden biri hâline gelmiştir. Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli (IPCC), Arktik'in dünya ortalamasının üç katı hızla ısındığını belirtmektedir (IPCC, 2007). Buzulların çekilmesi, yeni enerji kaynaklarına erişimi kolaylaştırırken; Kuzey Deniz Yolu (Northern Sea Route) gibi stratejik koridorları da işler hâle getirmiştir. USGS verilerine göre, Arktik hâlen dünyanın keşfedilmemiş enerji rezervlerinin yaklaşık %22'sini barındırmaktadır (American Security Project, 2023). Ancak son yıllarda bu denge, özellikle Rusya'nın artan askerî varlığı, Batı ile yaşanan güvenlik rekabeti ve Ukrayna savaşı ile ciddi biçimde değişmiştir. Arktik artık sadece çevresel veya ekonomik bir alan değil; doğrudan güvenlik ve askerî stratejilerin de sahnesi hâline gelmiştir. 2022'de başlayan Rusya–Ukrayna savaşı, sadece Avrupa kara coğrafyasını değil, Arktik'i de etkilemiştir. Rusya, bu savaşla birlikte Arktik'teki askerî altyapısını güçlendirmiş ve denizcilik politikalarını sertleştirmiştir. NATO'nun bölgedeki varlığı, özellikle İsveç ve Finlandiya'nın üyelik süreciyle genişlerken, Rusya bunu doğrudan bir çevreleme stratejisi olarak okumaktadır. Bu bağlamda Arktik, artık doğrudan çatışmanın yaşandığı değil; çatışmanın çevresel ve stratejik olarak yayılma riski taşıdığı bir sınır kuşağına dönüşmüştür. ABD'nin Donald Trump döneminden itibaren Grönland ve Kanada'yı ayrı değerlendiren stratejisi, tek tip bir “Arktik NATO” yapılanmasını geçersiz kılmış, ABD'yi bölgede daha bağımsız ve iddialı bir aktöre dönüştürmüştür.

Anahtar Kelimeler: Rusya; Ukrayna; Arktik; geo-somurgecilik; büyük güçler

“Autonomy or Alliance? The European Union’s Strategic Sovereignty and Its Future with NATO”

Beatris BINEVA

Higher School of Economics, Russia

Mateo Rojas SAMPER, *PhD Cand.*

Moscow State Institute of International Affairs (MGIMO), Russia

Abstract

The concept of “strategic autonomy” has emerged as one of the most debated issues in contemporary European politics and security studies. Initially articulated within the framework of the European Union’s Common Security and Defense Policy (CSDP), strategic autonomy has grown into a multidimensional project encompassing defense capabilities, technological sovereignty, and geopolitical agency. This paper examines the problematic nexus between Europe’s search for strategic autonomy and the future of EU–NATO relations.

The pursuit of autonomy is fueled by a series of systemic shocks: the declining predictability of U.S. foreign policy, Russia’s full-scale invasion of Ukraine, the rise of China as a strategic competitor, and vulnerabilities revealed by Europe’s dependence on external actors for energy, technology, and defense. These developments have strengthened calls for Europe to reduce its reliance on the United States and assume greater responsibility for its own security. At the same time, NATO remains the cornerstone of European defense, particularly in the military sphere, where U.S. capabilities continue to outmatch those of the EU. This duality creates a structural tension: autonomy suggests emancipation, while alliance presupposes dependence.

The paper argues that this tension is not inherently contradictory. A stronger European pillar—capable of projecting power, investing in defense industries, and developing independent technological and energy infrastructures—can serve to stabilize, rather than fragment, the transatlantic order. However, this requires careful political framing: Europe’s autonomy must be pursued as a means of reinforcing NATO burden-sharing and resilience, not as an alternative to the Alliance. The EU’s long-term relevance as a security actor will depend on its ability to reconcile autonomy with alliance, crafting a model of “sovereign interdependence” that allows it to act when necessary, yet cooperate when possible.

Ultimately, the search for European strategic autonomy should be seen less as a break from NATO and more as an evolution of the transatlantic partnership in a multipolar world. This paper contributes to the debate by conceptualizing strategic

autonomy not as zero-sum, but as a spectrum of policies that can coexist with NATO's collective defense role, offering a framework for future cooperation that safeguards both European sovereignty and transatlantic solidarity.

Keywords: strategic autonomy, European Union (EU), NATO, Transatlantic relations, security and defense policy, geopolitical sovereignty

“Beş Gün Savaşı Sonrası Gürcistan: Dış Politikanın İç Politikaya Yansımaları”

Murat JANE, *Dr. Öğr. Üyesi*
İstanbul Aydın Üniversitesi, Türkiye

Özet

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB)'nin dağılması post-Sovyet coğrafyada önemli dönüşümleri beraberinde getirmiştir. SSCB'nin dağılmasının ardından bağımsızlıklarını kazanan devletler yapısal, ekonomik ve askeri açıdan pek çok zorlukla karşı karşıya kalmıştır. Gürcistan da bu devletlerden biridir. Gürcistan bağımsızlığını kazandıktan Acaristan, Güney Osetya ve Abhazya Sorunu gibi siyasi fay hatlarıyla karşı karşıya kalmıştır. Gül Devrimi'yle iktidara gelen Mihail Saakaşvili'nin Batı yanlısı politikaları Rusya Federasyonu (RF)-Gürcistan ilişkilerini olumsuz etkilemiş, iki devlet arasındaki siyasal gerginlik literatürde “Beş Gün Savaşı” olarak da bilinen RF-Gürcistan Savaşı'yla sonuçlanmıştır. Savaşın sonunda Gürcistan Abhazya ve Güney Osetya'da de facto kontrolünü kaybetmiş, başka bir ifadeyle Gürcistan'ın üniter yapısı bozulmuştur. Gürcistan açısından bu durum sadece dış politik değil iç politik sorunları da beraberinde getirmiştir. Beş Gün Savaşı'ndan günümüze Batı yanlıları ve Rus yanlıları arasındaki güç mücadelesi Gürcistan siyasetinin ana gündemlerinden biri olmuştur.

Bu bildiride Gürcistan'ın dış politik kararlarının iç politik rekabeti ve kimlik algılarını da etkilediği savunulmaktadır. Bu çerçevede bildiride Beş Gün Savaşı'nın Gürcistan iç politikasına yansımaları ve 2008-2025 yılları arasındaki temel gelişmeler ışığında analiz edilecektir.

Anahtar Kelimeler: Beş Gün Savaşı; hegemonya; NATO; AB; Rusya Federasyonu

“Between Compliance and Solidarity: South Africa’s International Criminal Court Calculus in the Putin Warrant Crisis (2023-2024)”

Michael Tshinyalani KHOROMMBI, Dr.
Stellenbosch University, South Africa

Abstract

The International Criminal Court arrest warrant for Vladimir Putin (2023) imposed unprecedented diplomatic constraints on South Africa which expose the limits of conjunctural power when legal obligations clash with alliance commitments. The existing literature examines International Criminal Court compliance patterns but neglects the conjunctural effects of international legal crises for African middle power diplomacy. This study addresses this gap through five sections examining South Africa’s management of a legal-diplomatic predicament during the Putin warrant. First, the background presents the crisis in three stages: (i) the initial announcement of the warrant and subsequent legal consultations (March–May 2023); (ii) the BRICS (Brazil, Russia, India, China and South Africa) summit hosting dilemma amid public and diplomatic pressure (June–July 2023); and (iii) the resolution through diplomatic absence and legal interpretation (August–September 2023). Second, the literature review demonstrates that International Criminal Court compliance studies focus on legal obligations without accounting for the conjunctural impacts of legal crises on alliance navigation for middle powers such as South Africa. Third, the theoretical framework draws from conjunctural power analysis to scrutinise temporal limitations on diplomatic maneuver during forced-choice moments between competing normative and strategic imperatives. Fourth, the methodology draws on secondary and primary sources interpreted through inductive thematic analysis to identify shifting constraint patterns in legal-political crises. Fifth, the findings and discussion identify three limitations: (i) legal obligation activation reducing diplomatic manoeuvring options; (ii) alliance solidarity pressures conflicting with international law compliance; and (iii) domestic civil society mobilisation limiting government flexibility. Sixth, the recommendations propose (i) developing legal–diplomatic coordination protocols ahead of crises; (ii) designing alternative summit hosting arrangements for situations constrained by law; and (iii) establishing platforms for civil society consultation during international legal disputes. Finally, the conclusion contends that international legal obligations generate conjunctural deficits that restrict middle power capacity to balance alliance and normative commitments during crises.

Keywords: South Africa, non-alignment positioning, foreign policy adaptation; middle power, conjunctural power, coalition politics

“Biyoterörizm Karşısında Egemenlikten İnsanlığa: BM Şartı Çerçevesinde R2P ve İnsani Müdahalenin Meşruiyeti”

Semanur BİLGİÇ ÇİFTÇİ
Başkent Üniversitesi, Türkiye

Özet

Biyoterörizm ve biyolojik silahların potansiyel kullanımı, uluslararası hukukun en temel ilkelerinden biri olan devlet egemenliği ile insani müdahale hakkı arasındaki dengenin yeniden düşünülmesini zorunlu kılmaktadır. BM Şartı'nın 2/7. maddesinde düzenlenen egemenlik ilkesi, geleneksel olarak devletleri dış müdahaleden koruyan bir kalkan işlevi görmektedir. Eğer bir devlet, vatandaşlarının kitlesel boyuttaki kayıplardan koruyamadığı taktirde ya da biyolojik silah geliştirme ve kullanma yoluyla riske attığında, egemenliğin mutlak dokunulmazlık niteliği özünü kaybetmektedir. Bu açıdan, 2005 Dünya Zirvesi'nde kabul edilmiş olan Koruma Sorumluluğu (R2P) ilkesi, egemenliği sadece bir hak değil aynı zamanda bir yükümlülük olarak tanımlamaktadır. Devletlerin halkını koruma yükümlülüğünü yerine getiremediği ve bu konuda yetersiz kaldığı durumlarda ise, uluslararası topluma önleme, müdahale ve yeniden inşa sorumlulukları yüklemiştir.

Yapılan çalışma, BM Şartı'nın uyuşmazlıkların barışçıl yollarla çözümünü öngören VI. Bölümü, uluslararası barışa tehdit halinde zorlayıcı önlemleri düzenleyen VII. Bölümü ve 51. maddede yer alan meşru müdafaa hakkı çerçevesinde biyoterörizmin hukuki boyutunu irdelemektedir. Etik açıdan bakıldığında ise, yaşam hakkının ve küresel insan güvenliğinin, mutlak egemenlik ilkesinden üstün normlar olduğu savunulmaktadır. Teorik çerçeve, üç vaka üzerinden somutlaştırılmaktadır. 1990'larda Irak'ın biyolojik silah programı, uluslararası toplumu zorlayıcı önlemler almaya yöneltmiş ve bu süreç, R2P'nin “reaksiyon” boyutunun somutlaşmasına zemin hazırlamıştır. Suriye iç savaşında kitle imha silahlarının kullanıldığına dair olan iddialar, egemenlik ilkesini insani müdahale talepleriyle karşı karşıya getirmiştir fakat BM Güvenlik Konseyi'ndeki siyasi kutuplaşma nedeniyle R2P'nin etkin uygulanmasını engellemiş ve sınırlı kalmıştır.

2001 yılında ABD'de yaşanan Anthrax saldırıları, devlet-dışı aktörlerin biyoterörizmdeki rolünü öne çıkarmıştır ve bu saldırıların yalnızca ulusal ölçekte değil, aynı zamanda küresel ölçekte de kolektif önlem gerektirdiğini, R2P'nin “önleme” ve “kolektif güvenlik” sütunlarının önemini altı çizilmiştir. Sonuç olarak, biyoterörizm karşısında egemenlik, uluslararası hukukun temel taşlarından biri olmayı sürdürmektedir; ancak bu ilkenin mutlak biçimde uygulanması, insani müdahale ve R2P gibi gelişen normatif yaklaşımlar karşısında yeniden değerlendirilmesi gereken bir meseledir. BM Şartı ve R2P ilkelerinin birlikte değerlendirilmesi, biyolojik tehditler karşısında insani müdahalenin hukuki ve etik

açıdan temellendirilebileceğini göstermektedir ve ayrıca uluslararası toplumu önleyici, müdahaleci ve yeniden inşa edici roller üstlenmeye yöneltilmektedir.

Anahtar Kelimeler: biyoterörizm, biyolojik silahlar, egemenlik, insani müdahale, R2P, BM Şartı

“Bölgesel Güvenlik Kompleksi Çerçevesinde Türkiye-Türk Devletleri Teşkilatı İlişkileri: Bölgesel Dinamikler Üzerine Bir Değerlendirme”

Ali GÖK, Doç. Dr.
Gaziantep Üniversitesi, Türkiye

Özet

Bölgesel güvenlik kompleksi, belirli bir coğrafi alandaki devletlerin güvenlik kaygılarının karşılıklı bağımlılık ilişkisi içerisinde şekillendiği, bu bağlamda tehditlerin bölgesel düzeyde ortaklaşa algılandığı ve bu durumun devletler arası güvenlik etkileşimini zorunlu kıldığı bir yapısal formdur. Nitekim bu kavram, devletlerin karşılıklı ilişkilerini anlamlandıran bir çerçeve olarak tanımlanabilir. Bu ilişkiler, genellikle kompleksteki aktörler arasındaki ortak kültür, etnik bağlar, bölgesel güç dağılımı vb. faktörlerden etkilenen uzun süreli dostluk (iş birliği) veya düşmanlığa dayanabilir.

Soğuk Savaş sonrasında, Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan, Türkmenistan ve Azerbaycan, coğrafi yakınlıkları, benzer tehdit algıları (sınır sorunları, bölgesel gerilimler, bölgedeki küresel güçlerin etkisi, terörizm vb. gibi) ve siyasi, ekonomik, tarihi ve kültürel ortak geçmişleri nedeniyle bir bölgesel güvenlik kompleksi oluşturma arayışı içerisindeyler. Bölgesel güvenlik kompleksi, bazen bölgesel güvenlik örgütleri veya ittifaklar aracılığıyla daha belirgin hale gelebilir. Orta Asya örneğinde, bu durumun en önemli dışa dönük yansıması Türk Devletleri Teşkilatı'dır (TDT). TDT, Türkiye, Kazakistan, Azerbaycan, Kırgızistan ve Özbekistan arasındaki diyalog mekanizmalarını güçlendirerek, bölgedeki güvenlik tehditlerine karşı ortak bir politika geliştirerek ve ekonomi, kültür ve eğitim gibi alanlarda iş birliğini artırarak bölgesel istikrarı artırmayı amaçlamaktadır. Bu çerçevede Türkiye, TDT'nin Rusya, Çin ve Batı ile dengeli bir dış politika izlemesini sağlamak ve bölgesel güvenlik alanında aktif politikalar geliştirebilmesi açısından stratejik bir rol üstlenmektedir. Bir başka ifadeyle Türkiye'nin güvenlik politikaları yalnızca kendi topraklarıyla sınırlı kalmayıp, aynı zamanda bölgesindeki diğer devletlerin ilişkilerini ve bölgesel gelişmeleri de şekillendirebilecek bir etkiye sahiptir. Dolayısıyla TDT'nin Türkiye ile ilişkileri, kompleksin oluşumunda ön plana çıkmaktadır. Çalışmanın temel amacı, TDT üye ülkelerinin bölgesel güvenlik kompleksini nasıl ve hangi amaçla oluşturduklarını incelemek ve Türkiye'nin bu kompleks içindeki rolünü ortaya koymaktır.

Çalışmanın temel bulgularının, Türkiye'nin TDT'deki stratejik önemini siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel açılardan ortaya koyacağı ve bölgesel güç dengesinin oluşumundaki konumunu belirleyeceği düşünülmektedir. Bu bulguların literatürde sınırlı bir kapsama sahip olması göz önüne alındığında, çalışmanın

özgün bir niteliğe sahip olması ve uluslararası ilişkiler ve güvenlik çalışmaları alanına katkıda bulunması beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Bölgesel Güvenlik Kompleksi, Türk Devletleri Teşkilatı, Türkiye, Bölgesel Tehditler, Orta Asya

“Bölgesel İşbirliği ve Çatışmayı Anlamak: Zengezur Koridorunun Ekonomi Politikası”

Uğur Yasin ASAL, *Doç. Dr.*
İstanbul Ticaret Üniversitesi, Türkiye

Özet

Güç dengesi ve ittifak kurma yaklaşımı, devletlerin temel dış politika stratejileri arasında yer almaktadır. Dış politikada ortak çıkar ve tamamlayıcı çıkarın bir unsuru olarak gelişen güç dengesi, küresel ve bölgesel düzeyde uygulama pratiklerine sahiptir. Küresel düzeyde bir güç dengesinin, uluslararası sistemi etkileme düzeyine sahip fragmentasyon ve entegrasyon süreçlerinin sonucunda ortaya çıktığı görülürken, bölgesel işbirliği ve güç dengesinin devletler arası öncelikli bir tercih olduğu görülmektedir. Çoğu zaman küresel bir gücün, bölgesel nüfuzunu azaltma ve/veya engelleme çabası olarak da gelişen bölgesel entegrasyon, dış politikada rasyonel tercih ve ulusal çıkarın karşılıklı maksimizasyonunu hedeflemektedir. Ancak, son yıllarda uluslararası ilişkilerde artan jeopolitik krizler, bölgesel ortaklı ve ayrışmalar, koridorları işbirliğinin bir unsuru olduğu kadar, çatışmanın ve/veya karşı güç dengesinin de bir aracı haline getirmektedir. Bu nedenle bölgesel koridorların devletler açısından taşıdığı önem, küresel güç dengesi ve mücadelesinin de bir parçası olarak değerlendirilmektedir. Bu bildirinin temel problemi bölgesel koridorların liberal bir entegrasyon amacının ötesine geçip, realist bir güç dengesi ve potansiyel çatışma dinamiği haline gelmesidir. Bu temel problemin test edileceği örnek olay ise “Zengezur Koridoru”dur. Zengezur koridoru, Türkiye-Azerbaycan ve Nahçıvan ortaklığını somut ve uzun vadeli kalkınma projeksiyonu olarak ortaya koyarken, Rusya ve İran tarafından kuşkuyla yaklaşılan, bölgesel bir ittifak çabası olarak görülmektedir. İkinci Karabağ Savaşının Azerbaycan tarafından kazanılmasının ardından bölgesel güç dengesi Azerbaycan lehine değişmiş, yeni dengenin Güney Kafkasya ve Hazar denizi başta olmak üzere Orta Asya ve Türk dünyası üzerindeki etkileri yeni bir mücadele alanı haline gelmiştir. Bu bildiride, söz konusu mücadele alanının bölgesel güç dengelerini hangi yönde etkileme/değiştirme kapasitesi olduğu tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: güç dengesi, bölgeselleşme, koridor, rekabet, ekonomi politik

“Competition in Asia-Pacific: China, India, US Strategies and The Role of Pakistan”

Iftikhar JAFAROV, *Dr.*

Military Management Institute, National Defense University, Azerbaijan

Abstract

The evolving strategic competition in the Asia-Pacific and South Asia, with particular focus on China, India, the United States. Geopolitical rivalries, geo-economic strategies, and shifting security doctrines are reshaping the regional order. Through an integrated analytical framework, the research explores the convergence of economic statecraft, military modernization, and alliance formations. The study argues that the region is entering a phase of militarized interdependence, marked by strategic ambiguity and multipolar volatility, raising significant implications for regional stability and global power configurations.

Geopolitical and Economic Strategies

China's rise is anchored by its expansive economic vision through the Belt and Road Initiative (BRI), designed to integrate Eurasian economies and enhance China's strategic depth. The China-Pakistan Economic Corridor (CPEC), a flagship BRI project, exemplifies China's growing influence in South Asia, providing Pakistan with significant economic and military cooperation benefits. Concurrently, Beijing's naval modernization and assertive territorial claims, especially in the South China Sea and Indian Ocean, reflect its ambitions to secure strategic maritime routes and project power regionally. India counters by pursuing strategic autonomy while strengthening partnerships with the United States and Indo-Pacific countries through mechanisms like the QUAD. New Delhi's emphasis on indigenous defense capability, economic diplomacy, and its “Act East” and Indo-Pacific visions illustrate its efforts to balance Chinese influence and assert regional leadership. India's maritime focus and infrastructure investments further underscore its intent to maintain strategic space in contested waters. The United States maintains its longstanding role as a Pacific power by reinforcing military alliances such as AUKUS and the QUAD, along with economic engagement initiatives like the Indo-Pacific Economic Framework (IPEF). These mechanisms aim to uphold a “free and open Indo-Pacific,” countering China's growing assertiveness while reassuring regional allies of U.S. commitment.

The Role of Pakistan in Regional Security Dynamics

Pakistan, often viewed through the lens of South Asia's bilateral rivalry with India, plays a pivotal and sometimes underexplored role in broader Asia-Pacific dynamics. Its close strategic partnership with China, centered on CPEC, bolsters Beijing's foothold in the Indian Ocean and South Asia, creating strategic depth against India. Pakistan's evolving naval ambitions and military modernization, partly enabled

through Chinese support, complicate regional security calculations and amplify the potential for conflict escalation in the Indo-Pacific arena.

Emerging Multipolarity and Militarized Interdependence

The convergence of economic statecraft, military modernization, and alliance formation has created a state of “militarized interdependence,” where economic ties coexist with growing security tensions. Strategic ambiguity, particularly in maritime domains and contested border regions, coupled with the absence of effective multilateral security frameworks, increases the risks of miscalculation and conflict. The rise of multipolar volatility necessitates nuanced policy approaches to manage competition without escalation.

Conclusion: The Asia-Pacific and South Asia regions exemplify the complexities of contemporary great-power competition. The strategic actions of China, India, the United States, and Pakistan, across geopolitical, economic, and security dimensions are transforming the regional order. Recognizing Pakistan’s role alongside these major powers offers a more holistic understanding of regional dynamics.

Keywords: Asia-Pacific, geopolitical and economic strategies, multipolarity

“Competitive Interdependence and The Triangular Future of Asia-Pacific Power Politics”

Hiba MALIK
NUST, Pakistan

Abstract

The debate about Asia-Pacific competition is often viewed through a binary lens or a looming Thucydides Trap, where a rising power challenges an established one. Although backed by analytical value, it overlooks India’s growing role as a swing power in shaping the region’s future. This paper argues that Asia-Pacific dynamics are best understood through a triangular framework that considers the interaction of rivalry and cooperation among the three powers. To build this framework, the paper draws on three established approaches. The strategic triangle perspective of the Cold War emphasizes that trilateral interactions are not merely the sum of bilateral ties, but also the triangular balance. Keohane and Nye’s concept of complex interdependence underscores that states remain economically and institutionally entangled, even while competing, producing relationships of both dependence and vulnerability. Power transition theory explains how global order is destabilized when a rising power challenges an incumbent hegemon; however, in the Asia-Pacific context, India complicates this dyad by acting as both a partial balancer and a competitor. Building on these insights, the paper advances three new concepts: competitive interdependence describes the dynamic relationship between the U.S., China, and India, characterized by simultaneous cooperation and rivalry; triangular transition highlights how India’s choices between alignment, autonomy, or mediation will influence whether the system evolves toward a U.S.–China bipolarity or a multipolar accommodation and finally competitive triangularity reflects the reality of overlapping rivalries and selective partnerships, where no single axis of competition dominates. The paper concludes that Asia-Pacific competition is neither purely bipolar nor fully multipolar; it is triangular and contingent. India’s trajectory will be decisive in determining whether the region’s future is defined by confrontation, coexistence, or a hybrid of both.

Keywords: Asia-Pacific competition; U.S.–China rivalry; strategic triangle; complex interdependence; competitive interdependence; triangular transition; competitive triangularity

“Constructivist Aspects of the UN Security Council's Permanent Members' Conduct: The Case of Russia”

Ljupcho STOJKOVSKI, Assoc. Prof.

Ss. Cyril and Methodius University in Skopje, North Macedonia

Abstract

Being the international community's authority for the maintenance of international peace and security during the past eighty years, the UN Security Council (USNC) has been repeatedly the subject of international critique due to its inability or unwillingness to effectively address major world conflicts. The Russian war in Ukraine and Israel's war in Gaza are the most recent examples where this body was not having an impact, and this is largely due to the privileged status and the veto-holding power of two of its five permanent members (P5). Yet, even though all P5 have the same statutory rights and privileges, such as the veto power, not all of them act similarly. Some, namely France and the UK, have not used their vetoes since the end of the Cold War, while others, particularly China, have increased their use after the Cold War. While these differences between the P5 can be explained by their differences in material power, this realist IR theoretical approach has limitations. As constructivist IR theory points out, material factors are not independent, or isolated but are embedded in a broader ideational, normative framework that steers and explains the use of these material factors. This framework includes the subjects' ideas, perspectives and perceptions about themselves, about the institutions that they are part of, or about international politics in general.

Therefore, in order to understand the P5's in and toward the UNSC better, it is necessary to take into consideration the non-material factors, i.e. the 'constructivist aspects' of their conduct – their ideas, the values, discourses and identities. This paper will deal with the conduct in and toward the Security Council of Russia. For Russia, the post-Cold War World is multipolar and pluralistic. Stability, a more restrictive understanding and respect for international law are key elements of the international order, which is collectively decided by the great powers, that is, the victors of World War II. Russia advocates for stability and predictability of international relations and takes a traditional understanding of international law emphasizing state sovereignty, non-interference in internal affairs and non-intervention, as the bearers of international law and stability. In addition, Russia has a restrictive interpretation of the Charter (with the exception of its implementation in its sphere of influence), and believes that sovereignty is ranked higher than human rights. For Russia, the Security Council is a Concert of the Great Powers, a forum for Collective bargaining of the victors of World War II and the creators of the modern international order. All decisions related to global security should be the result of the consent of the great powers. Hence, the veto has a key place in world

politics. Additionally, the permanent membership in the Security Council as well as its possession of nuclear weapons allow Russia to still perceive itself as a global superpower, so it opposes anything – norm, practice, statement – that would threaten that perception.

Keywords: UN Security Council (UNSC); permanent five (P5); constructivism; Russia.

“Çok Kutupluluk ve Küresel Güç Dağılımı Yeni Bir Denge Arayışı”

Tabrizi BAGHIROVA, *Doktorant*
Nahçıvan Devlet Üniversitesi, Azerbaycan

Özet

Bu makale, uluslararası sistemde giderek belirginleşen çok kutupluluk eğilimini ve bunun küresel güç dengesi üzerindeki etkilerini analiz etmeyi amaçlamaktadır. Soğuk Savaş sonrası dönemde ABD'nin tek kutuplu liderliği zamanla sorgulanmaya başlamış; Çin, Rusya, Avrupa Birliği, Hindistan gibi aktörlerin artan ekonomik, siyasi ve askeri kapasiteleriyle birlikte güç merkezleri çeşitlenmiştir. Bu durum, yalnızca askeri güç değil; aynı zamanda diplomasi, teknoloji, enerji ve ekonomik etki alanlarında da çok yönlü rekabetin doğmasına zemin hazırlamıştır. Güç dengesi, uluslararası sistemde devletlerin ya da devletler gruplarının birbirlerine karşı askeri, ekonomik ve siyasi güçlerini dengeleyerek güvenliklerini sağlamaya çalıştıkları bir stratejidir. Uluslararası ilişkilerin anarşik doğasında, devletler egemenliklerini, toprak bütünlüklerini ve bağımsızlıklarını koruyabilmek için rakiplerine denk bir güç seviyesine ulaşma çabası içindedir. Bu doğrultuda izlenen politikalar “güç dengesi politikası” olarak adlandırılır. Bu politikanın en yaygın aracı ise devletlerin oluşturduğu ittifaklardır. Bu ittifaklar sayesinde devletler, hem uluslararası sistemdeki güç dengesini sürdürmeyi hem de olası saldırıları caydırmayı hedefler. Güç dengesi savunucuları bu sistemin, uluslararası istikrarın korunmasına, küçük devletlerin bağımsızlıklarını savunmalarına olanak tanıdığına ve caydırıcılık etkisi sayesinde savaşları önlediğine inanır. Buna karşın, bazı eleştirmenler devletlerin denge kurma uğruna savaşa başvurduğunu ve bu nedenle bu politikanın barışı engellediğini savunur. Ayrıca, güç dengesi yaklaşımının barışı mekanik bir süreç olarak gördüğü, uluslararası toplumun değerlerini ve normlarını yeterince dikkate almadığı yönünde eleştiriler de bulunmaktadır. Bu nedenle, bazı uzmanlara göre güç dengesi kuramı, uluslararası ilişkileri açıklamakta sınırlı bir etkiye sahiptir.

Makale, bu yeni çok kutuplu düzende devletlerin nasıl pozisyonlandığını, hangi stratejilerle küresel ya da bölgesel etki yaratmaya çalıştıklarını ve bu güç dengesinin uluslararası ilişkilerde ne tür dönüşümlere yol açtığını ele alır. Aynı zamanda, mevcut sistemin istikrarı, iş birliği olanakları ve potansiyel çatışma riskleri gibi konular da değerlendirilerek yeni bir küresel denge arayışının dinamikleri ortaya konulmaktadır. Günümüzde jeopolitik rekabetin hız kazandığı, bloklar arası ilişkilerin yeniden şekillendiği ve uluslararası örgütlerin etkinliğinin sorgulandığı bir ortamda, bu çalışma hem akademik hem de pratik açıdan önemli bir boşluğu doldurmayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: güç dengesi, çok kutupluluk, küresel etki, bölgesel etki, uluslararası sistem

“Digital Sovereignty and Regionalization: The Role of The Digital Cooperation Organization in The Emerging Digital Order”

Muhammad SHABBIR, *Dr.*

National Defense University Islamabad (NDU), Pakistan

Abstract

The rise of digital sovereignty has emerged as one of the most significant transformations of the twenty-first century. While initially framed as a means of protecting citizens, data, and national interests in the digital space, digital sovereignty is increasingly reshaping the international system itself. Powerful states and blocs — such as the European Union, the United States, China, and Russia — are consolidating their own models of digital governance. The European Union pursues a regulatory framework grounded in privacy and rights-based protections; the United States projects influence through platform dominance; China promotes its cyber-sovereignty model anchored in state control; and Russia advances a more securitized, state-centric vision of the digital sphere. Collectively, these competing approaches are fragmenting the universality of the Internet and generating new geopolitical rivalries in cyberspace. For countries of the Global South — particularly those in West Asia, the Gulf, Africa, and South Asia — these developments present a double-edged challenge.

On the one hand, they face intensified vulnerability to external pressures, technological dependency, and the imposition of uneven governance standards. On the other hand, they are confronted with the task of ensuring their digital autonomy and protecting space for inclusive development. The core problem is thus how these states, individually and collectively, can respond to the consolidation of digital sovereignty without being relegated to passive rule-takers in a fractured digital landscape.

This paper argues that the Digital Cooperation Organization (DCO) represents a novel and timely institutional response to this challenge. Unlike traditional regional blocs that are organized primarily around economic or security cooperation, the DCO is dedicated specifically to digital cooperation, positioning itself as a platform for resilience, innovation, and collective bargaining. Its diverse membership — spanning West Asia, the Gulf, Africa, and South Asia — offers a geographic and political base broad enough to support cross-regional digital governance yet flexible enough to prioritize local needs. By examining the DCO’s founding vision and initiatives, the paper highlights its potential to provide member states with a collective voice in shaping the evolving digital order. Using Pakistan as a case study, the research illustrates how a founding member can leverage the DCO to balance external pressures while advancing cybersecurity, digital trade, and inclusive

governance. The analysis situates the DCO within broader debates on regionalization, arguing that it offers a pathway for Global South countries to transform digital sovereignty from a source of vulnerability into an opportunity for strategic autonomy and inclusive digital growth. The study contributes to both theory and practice by demonstrating how the DCO can serve as a model of regional digital cooperation, capable of safeguarding autonomy, promoting accessibility, and enabling Global South states to participate more actively in shaping the global digital order.

Keywords: digital sovereignty; regionalization; Digital Cooperation Organization (DCO); Global South; Pakistan; inclusive digital growth

“Dijital Egemenlik ve Teknolojik Rekabet: Küresel Ağdaki Bölgesel Bloklar”

Oğuzhan MANİOĞLU, *Doktorant*
İstanbul Kent Üniversitesi, Türkiye

Özet

Uluslararası sistemde güç rekabeti, artık yalnızca askeri ya da ekonomik düzlemde değil; dijital altyapılar, veri güvenliği ve yapay zekâ gibi alanlarda da yoğunlaşmaktadır. Bu çerçevede “dijital egemenlik” kavramı, hem devletlerin siber uzaydaki yetki iddialarını hem de bölgesel ve küresel düzeyde oluşan teknolojik blokları tanımlamak için kullanılmaktadır. Bu çalışma, dijital egemenlik bağlamında ortaya çıkan bölgesel kutuplaşmaları inceleyerek, teknolojik altyapılar üzerinden kurulan yeni güç ilişkilerini analiz etmeyi amaçlamaktadır.

Çalışmada ABD, Çin ve Avrupa Birliği’nin dijital politikaları karşılaştırmalı olarak ele alınmakta; özellikle 5G teknolojileri, büyük veri güvenliği, yapay zekâ regülasyonları ve dijital pazarlara yönelik kısıtlamalar üzerinden gelişen stratejik yaklaşımlar incelenmektedir. Avrupa’nın “teknolojik stratejik özerklik” hedefi, Çin’in “dijital ipek yolu” girişimi ve ABD’nin küresel teknoloji devleri aracılığıyla oluşturduğu etki alanı bu bağlamda değerlendirilmektedir.

Ayrıca, dijital teknolojilerin jeopolitik etkileri bağlamında Türkiye, Hindistan ve Güney Kore gibi “yükselen dijital aktörlerin” konumu da analiz edilerek, küresel ağdaki bölgeselleşmenin çok kutuplu dinamikleri ortaya konmaktadır. Sonuç olarak, dijital egemenliğe dayalı bu yeni bölgeselleşme biçimi, klasik coğrafi sınırlardan bağımsız, veri merkezli ve algoritmik bir düzlemde gerçekleşmekte; bu da uluslararası ilişkilerde yeni bir paradigma değişimine işaret etmektedir. Çalışma, bu dönüşümü anlamak adına kuramsal ve ampirik bir zemin sunmayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: dijital egemenlik; teknolojik rekabet; dijital bölgeselleşme; veri güvenliği; stratejik özerklik

“Diplomatic Relations Between Taiwan and Somaliland, and The China: Factor in Somaliland (2020-2024)”

Saad MOHAMED, *Director*

The Horn of Africa Research and Strategic Advisory (HORASA), Somalia

Abstract

Somaliland and Taiwan have built a diplomatic relationship since 2020. At the same time, China has been trying to strengthen its influence in the Horn of Africa and pressures Somaliland to cut its diplomatic ties with Taiwan. This article aims to illustrate how Taiwan and China engage in both official and unofficial diplomatic competition in Somaliland and what this means for geopolitics in the Horn of Africa, as well as how it challenges the mainstream focus on Africa-China relations within the discipline of international relations. The first part of this article will depict the diplomatic histories of both Somaliland-China and Somaliland-Taiwan. I will highlight the key factors that contributed to the “diplomatic turn” in 2020, when Somaliland began building ties with Taiwan, and the ongoing competition between Taiwan and China from 2020 to the present, considering how Somaliland’s clan politics, geopolitics, and the China factor shape the political landscape. In the second part, i analyze the significance of Taiwan’s diplomatic relations with Somaliland. It is worth noting that although China attempts to influence the political situation in Somaliland, the United States and the United Arab Emirates maintain more substantial and closer relations with the Somaliland government. Additionally, Taiwan also plays an important, albeit subtle, role in this dynamic. On one hand, Somaliland’s government has proclaimed that Taiwan is a “permanent strategic ally,” and Taiwan’s government has declared its commitment to promoting substantive diplomacy that goes beyond the traditional aid model.

However, the impact of this relationship on the political situation in Somaliland and Taiwan remains unclear, particularly regarding whether Somaliland and Taiwanese society can develop more connections, as Taiwan’s conservative bureaucracy and private sector limit many possibilities.

Keywords: Taiwan; diplomatic relations; China; USA; UAE

“Education as a Humanitarian Need and Community Response in Conflict-Affected Areas: Insights from the Great Lakes Region, DRC”

Jaël ZAWADI GASINDIKIRA, *PhD Cand.*
War Child Alliance, DR Congo

Abstract

Armed conflicts in the Great Lakes region, particularly in the Democratic Republic of Congo, have profound and multidimensional impacts on local communities. Children are among the most affected, with their rights, especially the right to education, severely disrupted. In this context, education cannot be viewed solely as a fundamental right or policy objective; it represents a critical humanitarian need and a key mechanism of protection for vulnerable populations. Educational harms include prolonged learning interruptions, destruction of school infrastructure, forced recruitment by armed groups, and psychosocial trauma resulting from exposure to violence. These challenges create an urgent need for educational interventions that not only ensure continuity of learning but also protect children, foster resilience, and support social cohesion in unstable environments.

Local communities play a central role in responding to these educational needs. Initiatives such as community schools, informal tutoring programs, safe learning spaces, and psychosocial support exemplify “proximity protection,” simultaneously promoting safety, learning, and resilience. These responses also demonstrate the capacity of local actors to negotiate with armed groups and mobilize limited resources, reflecting a resilience-focused approach adapted to conflict realities.

This study examines the protective factors and mechanisms emerging from community-led initiatives, highlighting how educational responses can address immediate needs while contributing to broader social stability and regional security. Drawing on the Beyond Compliance Consortium framework, it positions education as an integrated community response to humanitarian needs—combining recognition of educational harms, identification of local needs, and implementation of protective measures. By centering practices on the lived experiences of children and communities, this approach generates evidence that can inform humanitarian and regional policy. It further suggests that education can serve as a lever to strengthen individual and collective resilience, mitigate the multidimensional impacts of armed conflict, and support sustainable protection and development strategies in the Great Lakes region.

Keywords: educational harm; humanitarian need; community response; protection; resilience

“Ekonomik Milliyetçilik ve Ticaretin Savaşları: Trumpizm Bağlamında Yeni Korumacılık”

Tuğçenur EKİNCİ FURTANA, *Dr. Öğr. Üyesi*
İstanbul Sabattin Zaim Üniversitesi, Türkiye

Özet

Yirmibirinci yüzyılın ikinci on yılının sonlarına doğru, küresel ticaret sisteminde derin değişimlere yol açacak yeni bir korumacılık dalgası ortaya çıkmıştır. Bu dönüşümün önemli aktörlerinden biri, ABD'nin 45. başkanı Donald J. Trump'ın ekonomi ve dış ticaret politikalarıdır. Trump döneminde uygulanan “Önce Amerika” (America First) doktrini, geleneksel liberal ekonomik görüşleri yansıtmak suretiyle ekonomik milliyetçiliği öne çıkaran ve agresif bir korumacılık anlayışını içerir. Bu bağlamda, Trump yönetimi gümrük tarifelerini bir dış politika aracı olarak kullanmış ve Çin ile yaşanan ticaret savaşı gibi olaylarla birlikte, NAFTA'nın yeniden müzakere edilmesi ve Dünya Ticaret Örgütü'ne yönelik bazı radikal uygulamaları başta olmak üzere önemli reformlar gerçekleştirmiştir. Bu çalışma, Trump döneminde ortaya çıkan korumacı eğilimleri “ekonomik milliyetçilik” ve “hegemonya teorisi” başlıklarında inceleyerek analiz etmeyi amaçlamaktadır.

Ticaretin sadece ekonomik konu değil aynı zamanda stratejik ve jeopolitik bir araç olarak kullanılmasının doğurduğu sonuçlar, Amerikan hegemonyasının dönüşüm süreciyle ilişkilendirilerek incelenmektedir. Çalışma, literatür taraması, söylem analizi ve karşılaştırmalı politika incelemesi yöntemleri kullanılarak hazırlanmış olup, Trumpizmin klasik serbest ticaret normlarına karşı çıkmasının hem küresel ticaret rejimi hem de bölgesel ekonomik bloklar üzerindeki etkilerini tartışmaktadır. Ayrıca, uluslararası ticaretin normatif temellerinin sorgulandığı bu dönemde ekonomik milliyetçiliğin yeni korumacılık dalgasıyla nasıl entegre olacağını gösterirken, ticaretin siyasallaşması olgusuna dair eleştirel bir çerçeve sunmayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: yeni korumacılık; ekonomik milliyetçilik; Trumpizm; ticaret savaşları; uluslararası ticaret politikaları

“Evaluation of Israel Palestinian Attacks from 7 October to The Present Day in Terms of International Humanitarian Law”

Arzu AL, *Prof. Dr.*
Marmara University, Türkiye

Hatice Vildan KABASAKAL
Marmara University, Türkiye

Abstract

It is clear that the international system needs a law-based structure in order to achieve peace and order. Especially after the Second World War, it is seen that the efforts of the international community in this direction have intensified. In this context, various international organizations have been established in order to build and protect peace, especially the United Nations (UN), and important steps have been taken in the field of international law. However, states or other actors try to achieve justice by using force instead of resorting to law from time to time, which distracts from the solution of problems, leading to the transformation of conflicts into a power struggle. This raises various questions about the effectiveness and reliability of UN and international law. A concrete example of the relevant statement is the Israeli-Palestinian issue. This study aims to examine the aggressive policies of Israel against the people of the region following the armed attack on Israel by Hamas on 7 October 2023. These policies are aimed at explaining by evaluating them in the context of International Humanitarian Law.

Keywords: Israel; Palestine; international humanitarian law; Israeli-Palestinian Issue

“Everyday Diplomacy, Protective Ecosystems, and The Role of Diasporas in The Northwest Syria Between 2011-2024”

Marie KORTAM, *Dr.*
York University / War Child, UK

Abstract

Northwest Syria (NWS) has become emblematic of the challenges posed by protracted armed conflict and fragmented governance. After more than a decade of war, civilians face overlapping crises of displacement, bombardment, economic collapse, and institutional vacuum. In this environment, conventional approaches to civilian protection—grounded in international humanitarian law and top-down compliance frameworks—prove insufficient. The Beyond Compliance Consortium (BCC) emphasizes that protection and restraint cannot be reduced to legal categories alone; they must also account for the everyday practices of survival, negotiation, and resilience that communities themselves generate.

This paper situates NWS as a case study of community-based diplomacy in practice. Local councils, grassroots organizations, and NGOs mediate humanitarian access, negotiate with armed actors, and sustain essential services in areas where state institutions have collapsed. Civil society initiatives create protective spaces for education, healthcare, and local governance, often relying on trust-based networks rather than formal authority. At the same time, diaspora communities play a crucial role by providing remittances, transnational advocacy, and international visibility, thereby linking local realities to broader regional and global arenas.

By foregrounding the lived experiences of harm and protection in NWS, based on intensive fieldwork through observations and interviews, the paper demonstrates how communities actively reshape security relations “from below.” These practices neither replace nor replicate formal diplomacy, but they reconfigure it—creating hybrid forms of negotiation and governance that mitigate violence and carve out spheres of civilian agency.

Through the lens of NWS, the paper contributes to wider debates on regional security by showing that resilience and restraint often emerge not from institutional frameworks but from community-driven protective ecosystems. This bottom-up perspective offers essential insights for understanding not only Syria but also other conflict-affected regions where local actors, NGOs, and diasporas are indispensable to both survival and stability.

Keywords: NorthWest Syria; civil society; diplomacy; protection; conflict; governance

“Filistin’in Devletleşmesi: Uluslararası Hukuk Çerçevesinde Güvenlik Mimarisi ve Mekânsal Süreklilik”

Abdulkadir TOK, Av.
Türkiye Barolar Birliği, Türkiye

Özet

7 Ekim sonrasında Filistin’in devlet olarak tanınırlığındaki artış, sahadaki hukukî ve fiilî gerçeklik arasındaki açığı daha görünür kıldı. İsrail’in işgal, ilhak ve yerleşim politikaları; işgal altındaki topraklarda sivillerin korunması, toprak edinmenin yasaklığı ve ilhakin hükümsüzlüğü gibi uluslararası hukuk ilkeleriyle çatışıyor. Bu politikalar, Batı Şeria, Doğu Kudüs ve Gazze arasında coğrafi sürekliliği keserek Filistin’in devletleşme sürecini mekânsal ve yönetsel olarak kilitliyor; etkin yönetim, yekpare idari alan ve kamusal hizmet sürekliliğini zayıflatıyor. Çalışma tartışmayı uluslararası hukuk çerçevesinde kurar ve “uluslararası hukukla uyumlu bir güvenlik mimarisi” perspektifi önerir. Analitik çerçeve; devlet olma kriterleri (Montevideo), işgal hukukunun temel kuralları (Cenevre/Lahey), kuvvet kullanma ve ilhak yasağı, self-determinasyon hakkı ve tanıma pratiklerine dayanır.

Yöntem olarak karşılaştırmalı vaka analizi (Batı Şeria, Doğu Kudüs, Gazze), doküman analizi (BMGK ve BMGM kararları, ICJ/ICC süreç ve görüşleri, BM OCHA/UNSCO ve Dünya Bankası raporları, AB konum belgeleri, insan hakları örgütleri bulguları) ve mevcut mekânsal çalışmaların sonuçları birlikte kullanılır. Böylece hem normatif çerçeve hem de sahadaki uygulama arasındaki boşluk sistematik biçimde görünür kılınır. Bulgular, yerleşim ağları, bypass yolları ve kontrol noktalarıyla derinleşen coğrafi parçalanmanın Montevideo’nun “toprak” ve “etkin yönetim” unsurlarını pratikte aşındırdığını; Alan A/B/C rejimi ile Doğu Kudüs ve Gazze’de egemenlik yetkilerinin sınırlandırılmasının idari bütünlük, iç güvenlik koordinasyonu ve adalet/hizmet sunumunda sürekliliği bozduğunu gösterir. Artan diplomatik tanınma ve self-determinasyon vurgusu meşruiyet boyutunu güçlendirse de sahadaki hukuk ihlalleri ve mekânsal kesintiler giderilmedikçe istikrar üretmez.

Bu nedenle çalışma, hukuka uygun ve uygulanabilir asgari bir eşikler seti önerir: (i) Gazze–Batı Şeria–Doğu Kudüs arasında uluslararası gözetimli bağlantı koridorları ve şeffaf geçiş rejimleri (akıllı denetim ve bağımsız doğrulama dâhil); (ii) işgal hukuku ve insan hakları standartlarıyla uyumlu, aşamalı ve ölçülebilir güvenlik sektörü reformu; (iii) takvime bağlanmış, denetime açık yetki devri (sınır, gümrük, kaynak yönetimi), veri-temelli izleme ve ihtilaf çözüm mekanizmaları. Türkiye, Mısır, Ürdün ve AB’nin dâhil olacağı çok taraflı bir garantörlük/izleme yapısıyla bu adımların hayata geçirilmesi, 7 Ekim sonrası oluşan diplomatik ivmenin sahadaki hukukî ve kurumsal gerçekliğe dönüşmesinin zorunlu ön koşulu olarak

sunulmaktadır. Bu yaklaşım, istikrarın üretimini normatif meşruiyet ile somut mekânsal ve yönetsel kapasitenin eşzamanlı tesisi üzerinden kurgular.

Anahtar Kelimeler: Filistin; Gazze; uluslararası hukuk; egemenlik; yönetim

“Hedging in The Western Balkans – Why is It an Option for Serbia and North Macedonia?”

Aleksandar MITIĆ, *Dr.*

Institute of International Politics and Economics, Serbia

Toni MILESKI, *Prof. Dr.*

Ss. Cyril and Methodius University, North Macedonia

Nenad STEKIĆ, *Dr.*

Institute of International Politics and Economics, Serbia

Abstract

Growing multipolarization has increased the complexity of strategic dilemmas faced by small states worldwide. Hedging – a strategy of simultaneously engaging with rival power centres to mitigate risks – has thus emerged as a crucial instrument for states that cannot afford to fully align with any one dominant actor. Its geographic scope has expanded from Southeast Asia to the Middle East, the Caucasus and, in the last decade, to the Western Balkans. The Republic of Serbia has since 2014 pursued in parallel a policy of Eastward hedging while formally negotiating EU membership, with a particularly strong accent on cooperation with the People’s Republic of China. Serbia’s southern neighbour, North Macedonia, started its EU negotiations in 2022, after decades of political conditioning and despite NATO membership. Yet, both countries have found their EU talks stalled, primarily by foreign political conditioning of the process, but also the complicated geopolitical environment. For Serbia, it includes primarily, albeit not exclusively, the question of the status of its province of Kosovo and Metohija, which unilateral declaration of independence has been recognized by all but five EU members. For North Macedonia, the main obstacle remains neighbouring Bulgaria’s blockage due to historical and linguistic disputes which cut deeply into the nation’s identity. In both Serbia and North Macedonia, polls increasingly show that citizens feel the cost of the “European path” had been too high and detrimental to national interests, while at the same time, the realistic timeframe for ending membership talks appears further and further away. Thus, both countries, while in many aspects different, seek their own ways to explore new strategic options to practice hedging while not abandoning EU talks. This paper will analyse the scope of the two neighbouring countries’ hedging strategies, their motivations, policy applications, and constraints.

Keywords: multipolarization; hedging; Balkans; Serbia; North Macedonia; EU

“Horn of Africa and Türkiye”

Zoltan EGERESI, *Dr.*

Ludovika – University of Public Service, Hungary

Abstract

Over the past two decades, Türkiye has emerged as an increasingly influential external actor in the Horn of Africa, a region long shaped by the competing interests of global and regional powers. Ankara’s multidimensional engagement—ranging from humanitarian aid and development cooperation to military agreements and diplomatic initiatives—has positioned Türkiye as a significant player in shaping the political, economic, and security landscape of countries such as Somalia, Ethiopia, and Sudan. This paper examines the drivers, strategies, and implications of Turkey’s presence in the Horn of Africa, situating it within Ankara’s broader “Africa Opening” and its aspiration to act as a bridge between the Global North and South. By analyzing Turkey’s use of soft power instruments, such as the Turkish Cooperation and Coordination Agency (TİKA), religious and educational networks, alongside its hard power footprint, including the establishment of its largest overseas military base in Mogadishu, the study evaluates the sustainability of Turkey’s influence. Furthermore, the paper highlights how Turkey’s involvement intersects with the agendas of other actors -China, the Gulf states, and Western Powers- raising questions about competition, cooperation, and regional autonomy. Ultimately, the research argues that Turkey’s activities in the Horn of Africa illustrate both the opportunities and limits of middle power activism in a contested geopolitical environment.

Keywords: Türkiye; Horn of Africa; Ethiopia; Somalia

“How The Fallouts of The Ukraine War Changed The South Caucasus: Present Dynamics and Future Prospects”

Vasif HUSEYNOV, Dr.

AIR Center / Khazar University, Azerbaijan

Abstract

The Ukraine war has generated transformative ripple effects across the South Caucasus, altering power dynamics and opening new strategic trajectories for Armenia, Azerbaijan, and Georgia. This paper asks: *How have the geopolitical fallouts of the Ukraine war reshaped the regional order in the South Caucasus, and what future prospects can be envisaged in light of diminishing Russian influence and growing external engagement?* The analysis demonstrates that while the ultimate outcome of the war in Ukraine will be decisive for the region's long-term orientation, several changes are already visible. Armenia and Azerbaijan, in particular, have accelerated their drift away from Russia's orbit. Armenia has deepened its political and security ties with Western actors, while Azerbaijan has consolidated its position as a pivotal regional actor through military victories, energy diplomacy, and a carefully managed multivector foreign policy. Georgia, however, occupies a more precarious position. With approximately 20 percent of its territory under Russian control, the threat of renewed military escalation is more acute there than in Armenia or Azerbaijan, compelling Tbilisi to act with greater caution in its policies towards Moscow despite its Euro-Atlantic aspirations. At the same time, the expanding involvement of external powers—including the European Union, the United States, China, Turkey, and Iran—has further complicated the regional landscape, particularly in areas of energy security, connectivity, and conflict management. The findings suggest that the South Caucasus is moving from a Russia-centered security framework toward a contested geopolitical crossroads where overlapping agendas create both risks of instability and opportunities for cooperative frameworks. The paper concludes that the trajectory of regional developments will hinge not only on the outcome of the Ukraine war, but also on the ability of South Caucasus states to leverage external partnerships while maintaining a degree of strategic autonomy.

Keywords: geopolitics; Caucasus; Russia; Armenia; Azerbaijan; Georgia

“Imperial Cartographies and the Structural Hegemony of International Law”

Nasir QADRI, *PhD. Cand.*
Koc University, Türkiye

Abstract

International law has long functioned as a hegemonic apparatus, structuring global power through legal vocabularies that naturalize imperial dominance. Far from being a neutral or universal legal order, its epistemic foundations remain profoundly Eurocentric, embedded in the colonial logic that shaped its formative doctrines. As David Kennedy argues, international law does not merely describe the world. However, it actively constructs and legitimizes power, enabling dominant states to inscribe their political, legal, and economic values as normative universals. This epistemic violence is acutely visible in the operations of international organizations, which have functioned less as forums for global cooperation than as instruments for consolidating imperial governance. While ostensibly neutral, these institutions shape world order by perpetuating imperial geographies, sustaining economic asymmetries, and enforcing neoliberal orthodoxy as a hegemonic project.

Building on the insights of Third World Approaches to International Law (TWAIL), particularly the works of Antony Anghie, Sundhya Pahuja, and BS Chimni, this paper contends that international law has never undergone a true decolonization but continues to structure the world through hierarchies of race, capital, and empire. Institutions such as the IMF, World Bank, and WTO have entrenched economic dependencies through legal instruments that discipline postcolonial states into a rigid framework of debt, austerity, and market liberalization, disproportionately disadvantaging the Global South. This imperial legal cartography is not confined to economic governance; it extends to security institutions such as NATO and political bodies like the United Nations, where voting rights, membership structures, and norm production continue to privilege former colonial powers while marginalizing alternative legal and political imaginaries. The entrenchment of these structures reveals that international law's failure to achieve universality is not an incidental flaw but a structural inevitability.

Nevertheless, if international law has historically been a site of domination, can it also be reclaimed as a terrain of resistance? This paper interrogates the possibility of international organizations as counter-hegemonic spaces, questioning whether subaltern states and marginalized communities can leverage these institutions to challenge dominant power configurations. Drawing from critical legal studies and postcolonial international legal theory, this paper argues that the enduring Eurocentrism of international law is neither a historical residue nor a contingent

failure but an intrinsic limitation that continues to dictate the Global South's legal, economic, and political subordination. By critically reassessing international law's hegemonic structures, this paper seeks to interrogate whether resistance within these institutions is possible or whether their foundational logic renders them irredeemably complicit in perpetuating imperial rule.

Keywords: TWAIL; international legal institutions; Global South; NATO

“Implications of Political System Change in Syria on Turkey’s Energy Policy”

Rahmat HAJIMINEH, *Assoc. Prof.*
Islamic Azad University, Iran

Ebrahim Rezaei RAD, *PhD Cand.*
Islamic Azad University, Iran

Abstract

Following the collapse of Bashar al-Assad’s regime in Syria in December 2024 and the beginning of the transitional period with the rise of a Turkey-aligned government, a transformation has occurred that has fundamentally altered not only Syria’s domestic political landscape but also the balance of power in the Middle East. This profound shift has had a direct impact on regional relations and, in particular, on Turkey’s energy policy a country that has consistently considered energy security and its position as a regional transit hub among the foremost priorities of its foreign policy, owing to its geopolitical location. This study, employing a qualitative and analytical approach and relying on geopolitical and economic data, seeks to examine the implications of Syria’s political transition and the emergence of the interim government for Turkey’s energy policy. The theoretical framework of this research is grounded in the theory of energy diplomacy, which explains the interaction between international structures and domestic variables in shaping foreign policy.

The central research question is: What effect does the political transition in Syria have on Turkey’s energy policy? In response to this question, the main hypothesis is that the rise of a Turkey-aligned government in Syria and the beginning of a period of relative political stability will create new opportunities for Turkey in the field of energy, given the alignment of the Syrian government with Ankara; however, the full realization of these opportunities is conditional upon the new Syrian government’s ability to consolidate domestic stability and manage the competition among regional and global powers. The findings indicate that the first regional effect of this political shift is the emergence of relative calm in Syria and a reduction in the costs associated with insecurity along energy transit routes. Turkey, which has long pursued diversification of import routes and a reduction of dependence on limited suppliers, can now take advantage of Syria’s geopolitical position to reactivate oil and gas pipeline projects that were suspended for years due to the civil war, and even assume a more pivotal role in energy transfer in coordination with the European Union. Furthermore, access to Syria’s potential oil and gas resources and the possibility of joint investment in rebuilding the country’s energy infrastructure open a new horizon for Turkey’s energy policy. In this regard, the political transition in Syria and the rise of its new leadership present Turkey with

opportunities those are far more significant than threats in the realm of energy policy. These opportunities enable Turkey to strengthen its position as a regional energy hub and secure more diverse routes for its energy supply.

Nevertheless, full exploitation of these opportunities will only be possible if the new Syrian government succeeds in maintaining domestic stability and if Turkey adopts a balanced and prudent foreign policy in response to regional rivalries and international pressures. Therefore, the recent political transformation in Syria should not be seen as an endpoint but rather as the beginning of a redefinition of energy relations and geopolitical Dynamics between the two countries.

Keywords: Syria; Turkey; energy policy; geopolitics of energy; energy security; Mediterranean Sea

“India’s Strategic Autonomy in the Age of Great Power Rivalry”

Syeda Tahreem BUKHARI

Center for International Strategic Studies-AJK, Pakistan

Abstract

The rising competition is pivot to Asia-Pacific, with reemergence of great powers US, China, and Russia. Regional powers are wielding great influence in international system altering the distribution of power through its tilt towards particular bloc. It has created both risks and opportunities for the regional states. India’s strategic alignment with the US to curtail China’s growing influence serves its strategic interests, where it secured major agreements with the US in various domains including defense, critical technology and space. While it was still dependent on Russia for defense and on China for trade. It aligned with the great powers in specific areas where its interests associated. The growing uncertainties in geostrategic environment made it difficult for the states to pursue strategic autonomy as evident in past. This strategic shift poses intricate challenges to the prevailing order. India’s strategic autonomy unable to yield significant influence among the great powers, where the US is skeptic of its strategic partnership with a looming fear of strategic abandonment. Moreover, its strategic ambitions to become a regional hegemon further complicated where states under India’s influence are recalibrating their alignments gravitating towards China as evident in anti-India sentiments in Maldives, Bangladesh, Sri Lanka and Bhutan. The study is analyzed through the lens of neo-realism by Kenneth Waltz, which defines how state behavior is determined by the international system and the distribution of power. The deeper structural realities that defines the patterns of cooperation or conflict in international system constrains India’s room for maneuver. The qualitative research method is applied in this research to analyze primary and secondary data.

Keywords: Asia-Pacific; multipolarity; strategic autonomy; rivalry

“Information Access Management in Digital Systems”

Fiodor TIMERCAN, *Lieutenant-Colonel*

Deputy Head, Department of Communications and Informatics, Faculty of Military Sciences, Alexandru cel Bun Military Academy of the Armed Forces, Moldova

Dionisie CIUBOTARU, *First Lieutenant*

Center for Quality Studies and Management, Alexandru cel Bun Military Academy of the Armed Forces, Moldova

Abstract

In the contemporary digital ecosystem, information systems play a pivotal role in supporting organizational processes, enabling real-time communication, and storing vast amounts of critical data. As the scope and complexity of these systems expand, so too does the challenge of ensuring secure, reliable, and efficient access to information resources. Unauthorized access, data breaches, and the misuse of sensitive information pose significant threats not only to individual organizations but also to national security, particularly in sectors where confidentiality and operational continuity are paramount.

This paper examines the concept, principles, and practical implementation of information access management within modern information systems. The research begins with an analysis of the theoretical foundations of access control, exploring classical models such as Discretionary Access Control (DAC), Mandatory Access Control (MAC), and Role-Based Access Control (RBAC), as well as more adaptive approaches like Attribute-Based Access Control (ABAC). These models are evaluated in terms of their applicability to different organizational contexts, with a focus on scalability, flexibility, and resilience against cyber threats.

The study further addresses the technological enablers of effective Access management, including multi-factor authentication (MFA), identity and access management (IAM) platforms, encryption techniques, and continuous monitoring systems. Special attention is given to the integration of access control mechanisms with emerging technologies such as artificial intelligence, blockchain, and zero-trust architectures, which offer enhanced capabilities for detecting anomalies, preventing unauthorized activities, and ensuring data integrity.

Through a combination of literature review, comparative analysis, and case studies, the paper highlights the necessity of a multi-layered and adaptive approach to Access management. The findings suggest that relying on a single access control model is insufficient in the face of rapidly evolving cyber threats. Instead, the most effective strategies are those that integrate technical solutions with organizational policies, user education, and regular system audits.

The paper argues that robust information access management not only strengthens the security posture of information systems but also contributes to operational efficiency, compliance with data protection regulations, and stakeholder trust. By providing a comprehensive framework for secure access to digital resources, organizations can better safeguard their assets and maintain the integrity, confidentiality, and availability of critical information.

Keywords: information access management; access control; information systems security; identity and access management; cybersecurity; zero-trust architecture

“Institutional Evolution in National Cybersecurity: Lessons from Italian Cyber Security Agency “ACN” for Türkiye’s “SGB”

Tuncay DOGANTUNA
Gazi University, Türkiye

Abstract

The digital transformation of government institutions has positioned cybersecurity as a central pillar of national security and strategic resilience. In response to the growing complexity of cyber threats, many European states have restructured their cybersecurity governance to ensure stronger central coordination and policy coherence. This study investigates Italy’s establishment of the National Cybersecurity Agency (ACN – Agenzia per la Cybersicurezza Nazionale) in 2021 as a benchmark case for institutional centralization and examines its implications for Türkiye’s emerging Secretariat of Cybersecurity (SGB –Siber Güvenlik Başkanlığı) in 2025.

Drawing upon policy documents, legislative frameworks, and international cybersecurity indices, the study adopts a comparative analytical approach to assess both countries’ models of cybersecurity governance. Findings indicate that Italy’s ACN successfully unifies technical, strategic, and regulatory functions within a single agency, strengthening intersectoral coordination and European Union compliance. In contrast, Turkey’s cybersecurity structure subsisted multi-actor and functionally distributed across bodies such as the Digital Transformation Office (DDO), the National Cyber Incidents Response Center (USOM), and sectoral CERTs. Yet eventually the establishment of the SGB signals an institutional shift toward centralization and strategic governance. More to the point, Italy’s ACN operates in close coordination with the “Sistema di Informazione per la Sicurezza della Repubblica” (SIS), namely Italian Intelligence Community, ensuring an integrated approach between cybersecurity, intelligence, and national defense. This synergy provides a potential model for Türkiye, where a more formalized relationship between the SGB and national intelligence structures could strengthen strategic foresight and cyber threat intelligence capabilities.

The paper concludes that Italy’s ACN offers valuable lessons for Türkiye’s institutional design: consolidating strategic coordination under a single authority, embedding multi-stakeholder participation, and harmonizing national regulations with global cybersecurity standards. Ultimately, the study highlights that national cybersecurity governance represents not only a technological imperative but also a reflection of a state’s adaptive capacity and sovereignty in the digital transformation age.

Keywords: cybersecurity; institutional design; ACN; SGB; Italy; Türkiye

“Iran’s Regional Role in Türkiye and India Relations in Trump 2.0 Era”

Farzan Safari SABET, *PhD Cand.*
University of Tehran, Iran

Abstract

Iran is located at the crossroads of Asia, Europe and Africa. It shares land and maritime borders with 15 countries such as Azerbaijan, Armenia, Türkiye, Iraq, Kuwait, Saudi Arabia, Bahrain, UAE, Qatar, Oman, Pakistan, Afghanistan and Turkmenistan. Currently projects such as the development of the Chabahar port, the International North-South Transit Corridor and the Iran-Pakistan-India Pipeline are under development but due to US sanctions and Trump’s withdrawal from the JCPOA, the completion of these projects lag behind. One actor which has a significant share in the development of these projects is India. India as a rising power in South Asia and West Asia/Middle East has tremendous interests which is currently pursuing in the region. One would be the India-Middle East-Europe Economic Corridor or IMEC. Since 2025, India has become the 4th largest economy and is set to become one of the top 3 major economic powerhouses after the US and China in the coming years. Since contemporary times, Iran has been a focal and meeting point for great powers along the Silk Route during the eras of the Ottomon, Safavid and Mughal period. Today in a world of growing economic uncertainty, transit routes play a great role in the foreign policy and economic prowess of a country. Iran and India are both members of the Shanghai Cooperation Organization (SCO) and BRICS, organizations in which Türkiye is an invited member and a dialogue partner. The purpose of this research is to determine the regional role of Iran as a nexus partner between India and Türkiye as well as mediator and facilitator for greater regional and global/organizational economic cooperation, development and integration by using methods of foreign policy analysis and geopolitical analysis. The other aim of this paper is also to examine the future prospects of Iranian, Türkiye and Indian foreign policies as well as challenges such as tariffs and sanctions face during the era of Trump 2.0 while pursuing economic integration.

Keywords: Iran; Türkiye; India; regional cooperation; regional integration

“İkinci Karabağ Savaşı Sonrası Güney Kafkasya’nın Jeopolitik Dönüşümü: Azerbaycan–Ermenistan Barış Arayışı ve Bölgesel Etkiler”

Şeyda ÇEVİKEL, *Dr. Öğretim Üyesi*
Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Türkiye

Bahar Özsoy, *Doç. Dr.*
Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Türkiye

Özet

İkinci Karabağ Savaşı ve 2023 yılında Azerbaycan tarafından gerçekleştirilen anti terör hareketi sonrasında Güney Kafkasya’daki belirsizlik ve kaotik ortam büyük oranda ortadan kalkmıştır. Rusya ve AB’nin bölgedeki barış arayışlarındaki arabulucuk çabalarına ABD’nin de dahil olması Kafkasya jeopolitiğinde yeni bir denklemin oluşmaya başladığına işaret etmektedir. Bu süreçteki iş birliği ve barış çabalarının merkezinde ulaşım koridorları bulunmaktadır.

10 Kasım 2020 tarihinde imzalanan üçlü mutabakatın ardından öne çıkan Zengezur Koridoru Azerbaycan’ı Ermenistan üzerinden Nahcivan ve Türkiye’ye bağlayacak stratejik bir girişimdir. Doğu-batı ticaretine katkı sağlayacak en önemli küresel projelerden biri olarak anılan Zengezur Koridoru AB ve Rusya tarafından da desteklenmektedir. 2021 Haziran ayında Azerbaycan ve Türkiye arasında imzalanan Şuşa Beyannamesi ile ismi ilk kez bir uluslararası belgede kullanılan Zengezur Koridoruna yakın zamana kadar İran ve Ermenistan sıcak bakmamıştır. İran’ın koridoru bir ulusal güvenlik tehdidi olarak gördüğü ve bölgede NATO etkisinin artmasından kuşku duyduğu bilinmektedir. Benzer şekilde Erivan yönetimi ise koridorun Azerbaycan ve Türkiye’nin bölgedeki nüfuzunu artıracak endişesi ile bölgedeki tüm altyapıların yeniden işler hâle getirilmesi ve gerektiğinde yeni altyapıların inşa edilmesini öneren “Barış kavşağı”adında bir girişim duyurmuştur. Bununla birlikte Zengezur Koridoru’nun açılmasına yönelik Azerbaycan ve Türkiye’nin çabaları sürmüştür. Konuya ilişkin önemli bir gelişme ise Ağustos 2025’te yaşanmıştır. ABD arabuluculuğunda sağlanan barış anlaşması ile ulaşım koridorunun hayata geçirilmesine yönelik somut bir uzlaşma sağlanmıştır. “Trump Uluslararası Barış ve Refah Rotası” adı ile duyurulan koridorun işletmesinin 99 yıllığına ABD’ye devredildiği ifade edilmektedir. Demir ve karayolları ile petrol ve doğalgaz boru hatları ve fiber optik hatlardan oluşan koridorun bölgesel ve küresel güçler için yeni bir jeopolitik rekabet ortamı oluşturacağı belirtilmelidir.

Bu çalışma İkinci Karabağ Savaşı sonrasında Güney Kafkasya’daki iş birliği çabalarını ulaşım ve enerji koridorları üzerinden ele almaktadır. AGİT Minsk Grubu’nun uzun yıllar boyunca çözüm üretilmediği barış sürecinde, yeni dönemin temel itici gücü Azerbaycan ve Ermenistan’ın barış yönündeki iradeleridir. Bu

çerçevede çalışmada enerji güzergahları ve Trump Uluslararası Barış ve Refah Rotası; Rusya ve İran'ın güvenlik kaygıları, ABD'nin artan diplomatik rolü, Türkiye ve Gürcistan'ın enerji ve ticaret koridorları üzerinden sağladığı stratejik avantajlar ele alınmaktadır. Ayrıca, uzun süre bölgesel projelerden dışlanan Ermenistan'ın bu süreçte entegrasyonunun barış ve iş birliğine katkıları analiz edilmektedir. Çalışma, barış sürecinin risk ve fırsatlarını da kapsamlı biçimde ele almaktadır. Ermenistan'daki iç siyasi bölünmeler, diaspora baskıları ve anayasal reform gereklilikleri sürecin kırılabilirliğini artırırken; Azerbaycan'ın askeri ve diplomatik kazanımlarının sürdürülebilirliği, enerji ve ulaşım koridorları üzerinden ekonomik entegrasyon fırsatları sürecin olumlu boyutlarını oluşturmaktadır. Sonuç olarak Azerbaycan-Ermenistan barışı, Güney Kafkasya'da yeni dengelerin oluşmasına zemin hazırlamakta; bölgesel iş birliği, enerji güvenliği ve ekonomik entegrasyon açısından önemli fırsatlar yaratmaktadır. Bu bağlamda çalışma, bölgesel aktörlerin rollerini ve sürecin sürdürülebilirliği açısından ortaya çıkan risk ve kazanımları bütüncül bir çerçevede değerlendirmektedir.

Anahtar Kelimeler: Azerbaycan; Ermenistan; TRIPP; enerji koridorları; bölgesel entegrasyon

“İran-İsrail Savaşı Sonrası Afgan Göçmenlere Yönelik Artan Baskılar: Güvenlik, Siyaset ve Toplumsal Algılar”

Muharrem BAGİR, Dr.
Selçuk Üniversitesi, Türkiye

Özet

2025'in başlarında İran ile İsrail arasında yaşanan 12 günlük savaş, yalnızca bölgesel güvenlik dengelerini değiştirmekle kalmamış, aynı zamanda İran'ın Afgan göçmenlere yönelik politikalarında belirleyici bir kırılma noktası oluşturmuştur. Zaten kırılgan koşullar altında yaşayan Afgan mülteciler, savaş sonrası dönemde devlet ve medya söylemlerinde “güvenlik tehdidi” ve “yabancı ajan” olarak damgalanmış; bu etiketlemeler, sertleşen göç politikalarının meşruiyetini sağlamak için kullanılmıştır. Sonuç olarak, yüz binlerce Afgan göçmen, toplu ve zorunlu sınır dışı uygulamalarına maruz kalmış, sosyal ve ekonomik yaşamları ciddi biçimde etkilenmiştir. Bu çalışma, savaş sonrası Afgan göçmenlere karşı artan baskıların üç temel dinamik üzerinden şekillendiğini ortaya koymaktadır. Birinci dinamik, iç siyasal dönüşümler ve devletin meşruiyet arayışıdır. Savaşın ardından İran devleti, “ulusal birlik” söylemi üzerinden toplumda bir bütünlük imajı oluşturmaya çalışmış ve yabancı unsurları, özellikle Afgan mültecileri, ülkenin güvenliği açısından potansiyel tehditler olarak konumlandırmıştır. Bu yaklaşım, göçmenlerin yalnızca nüfus veya işgücü boyutu ile değil, güvenlik bağlamında da kontrol edilmesi gerekliliği algısını pekiştirmiştir.

İkinci dinamik, toplumsal algılar ve medya söylemleri ile ilgilidir. Devlet destekli basın ve sosyal medya platformları, Afgan mültecileri “kaçak işçi”, “ekonomik yük” veya “casus” gibi etiketlerle sunarak, toplumda dışlayıcı ve olumsuz bir algı yaratmıştır. Bu söylemler, yalnızca göçmenlerin toplumsal entegrasyonunu zorlaştırmakla kalmamış, aynı zamanda kamuoyunun sınır dışı uygulamalarını desteklemesini sağlamıştır. Sosyal medya platformlarında yayılan nefret söylemleri ve linç kültürü, bu süreçte toplumsal kutuplaşmayı derinleştirmiştir.

Üçüncü dinamik, ekonomik kriz ve kaynak yetersizliğidir. Yüksek enflasyon, işsizlik oranlarının artması ve altyapıdaki sıkıntılar, göçmenlerin ekonomik bir “yük” olarak görülmesini hızlandırmış ve sınır dışı uygulamalarını kısa vadeli bir kriz yönetimi aracı hâline getirmiştir. Bu ekonomik baskılar, devletin göç politikalarının uygulanmasını hem hızlandırmış hem de kamuoyunda geniş çaplı bir meşruiyet zemini yaratmıştır.

Sonuç olarak, Afgan göçmenler savaş sonrası İran'da yalnızca sosyoekonomik bir yük olarak değil, aynı zamanda güvenlik temelli bir tehdit olarak da yeniden tanımlanmıştır. Bu süreç, göç yönetiminin ötesinde, iç siyasal meşruiyet arayışları, toplumsal algı mühendisliği ve ekonomik krizlerin kesişiminde ortaya çıkan çok

boyutlu bir olgu olarak değerlendirilmelidir. Çalışma, savaş sonrası politikaların ve toplumsal algıların göçmenler üzerinde nasıl yoğun bir baskı mekanizması oluşturduğunu göstermeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Afgan göçmenler; İran'daki mülteciler; savaş sonrası göç politikaları; medya söylemi

“Latin Amerika’da Bölgeselciliğin Gelgitleri: Hiper-Prezidansiyalizm ve Kurumsal Kriz Döngüsü”

Gökhan KATITAŞ, *Dr. Öğr. Üyesi*
Marmara Üniversitesi, Türkiye

Özet

Bu çalışma, Latin Amerika’daki bölgesel entegrasyon süreçlerinin neden kronik bir istikrarsızlık döngüsüne mahkum olduğunu derinlemesine analiz etmektedir. Günümüzde bu paradoks, bir yanda “Yeni Pembe Dalga” liderlerinin Güney Amerika Uluslar Birliği (UNASUR) gibi kurumları yeniden canlandırma yönündeki entegrasyonist söylemleri ile diğer yanda Arjantin’de Javier Milei gibi radikal sağ popülistlerin MERCOSUR gibi köklü projeleri “ideolojik bir pranga” olarak nitelendirerek terk etme tehditleri arasındaki keskin gerilimle kendini göstermektedir. Bu çalışma, bu döngüsel krizin kökenlerinin yalnızca liderlerin değişen ideolojilerinde değil, daha derin ve yapısal bir patolojide aranması gerektiğini savunmaktadır. Çalışmanın temel tezi, bölgeselciliğin istikrarsızlığının, bölgenin siyasi sistemlerine içkin olan “hiper-prezidansiyalizm” (aşırı yetkili başkanlık sistemi) ve kronik zayıf kurumsallaşma geleneğinin kaçınılmaz bir sonucu olduğudur. Bu yapısal özellik, dış politikayı büyük ölçüde başkanın kişisel vizyonunun ve siyasi projesinin bir uzantısı haline getirmekte, bölgesel kurumları ise liderlerin iradesine bağımlı araçlara indirgemektedir. Bu durum, siyasi irade çekildiğinde kurumları resmi olarak var olan ancak fiilen işlevsiz “yaşayan ölümlere” dönüştüren ve bu çalışmada “zombi kurumsallık” olarak kavramsallaştırılan bir atalet durumuna yol açmaktadır.

Nitel bir araştırma deseni ve karşılaştırmalı vaka analizi yöntemi benimsenerek, UNASUR’un çöküşü ve yeniden canlandırılma çabaları, MERCOSUR’un varoluşsal krizi ve Latin Amerika ve Karayip Devletleri Topluluğu’nun (CELAC) rolü incelenmektedir. Analiz, Avro-merkezci entegrasyon teorilerinin, bölgenin “başkanlararası” (inter-presidential) işleyişini açıklamadaki yetersizliğini ortaya koymaktadır. 2000’lerin en iddialı “post-hegemonik” projelerinin dahi, kurucu liderlerinin siyasi kaderine aşırı bağımlı olmaları nedeniyle nasıl çöktüğü gösterilmektedir. Araştırmanın bulguları, “zombi kurumsallığın” bir hata veya ihmalden ziyade, liderlerin bölgesel iş birliğinin sembolik faydalarını arzularken, egemenlik kısıtlamalarından kaçınmalarını sağlayan, kasıtlı olarak tercih edilmiş işlevsiz bir denge noktası olduğunu ortaya koymaktadır. Sonuç olarak, Latin Amerika’da sürdürülebilir bir bölgeselcilik, ancak entegrasyon projelerinin liderlerin kişisel hedefleri olmaktan çıkıp, partiler üstü, bürokratik özerkliğe sahip kalıcı devlet politikalarına dönüştürülmesiyle mümkün olabilir.

Anahtar Kelimeler: Latin Amerika; bölgeselcilik; hiper-prezidansiyalizm; zombi kurumsallık; popülizm

“Looking for Alternatives: Practicality of a Nonviolent World Order in The Nuclear Era”

Seema SHEKHAWAT, *Assist. Prof.*
University of North Florida, USA

Abstract

On May 11, 2025, Pope Leo XIV, during his first Sunday blessing following his election, quoted Pope Francis, highlighting that the numerous ongoing conflicts across the globe amount to a “third world war in pieces.” Indeed, the world is engulfed in turmoil, with conflicts ranging from the Russia-Ukraine war to the Israel-Hamas confrontation, and most recently, tensions between India and Pakistan. Meanwhile, many other crises, particularly those in Africa, seem to have faded from global attention. The costs and long-term consequences of such a fragmented and chaotic world order are likely beyond full comprehension.

In this volatile environment, the increasing sophistication of weaponry -especially nuclear arms- and the looming threat of their proliferation, coupled with the rise of cyber warfare and the rapid advancement of AI, present unprecedented risks. A world order rooted in realism, where violence is seen as a rational means to advance national interests, appears not only unsustainable but dangerously reckless. Against this backdrop, I contend that a nonviolent world order, one focused on cooperation -economic and otherwise- and diplomacy rather than conflict, is not only more feasible but also far more sustainable in the long run.

Keywords: nonviolence; world order; proliferation; conflicts

“Migration Governance in Motion: Regionalization, Power, and Geopolitics in AU–EU Cooperation”

Umoh Samuel UWEM, *Dr.*
Czech Academy of Sciences, Czechia

Adetola Elizabeth UMOH, *Dr.*
University of Siegen, Germany

Abstract

The migration governance between the European Union (EU) and the African Union (AU) relies on regional frameworks amid a fragmented international system. While global migration governance faces increasing nationalism, competing interests, and crises, the EU and AU have developed regional strategies to manage mobility, address irregular migration, and strengthen institutional capacity.

This manifests in key initiatives — including the Rabat and Khartoum Processes, the Valletta Summit on Migration, the EU Emergency Trust Fund for Africa, and the AU Free Movement Protocol — which illustrate the interplay of cooperation and tension in regional governance. With this view, this paper examines how regionalization has shaped EU–AU migration governance between 2007 and 2025, analyzing whether these frameworks promote stability, human security, and development or primarily serve state-centric and geopolitical objectives. It interrogates the tensions that emerge when European and African priorities diverge and explores how migration policies are negotiated and implemented.

Drawing on document analysis, process tracing, statistical data from IOM, UNHCR, Eurostat, and AU migration observatories, and elite interviews, the study finds that while regional frameworks provide structured mechanisms for cooperation, persistent power asymmetries shape outcomes. European border management and geopolitical interests usually precede African human security concerns. The paper contributes to debates on interregional governance, highlighting migration policy as both a tool of strategic bargaining and a response to a fragmenting global order.

Keywords: migration governance; human security; EU–AU relations; African Union; border management; development diplomacy

“Multipolarity and Global Power Distribution: Special Reference with BRICS Plus”

Naveena H A

Maharaja's college, University of Mysore, India

Bharati HIREMATH

Maharaja's college, University of Mysore, India

Abstract

Twenty first century is a multiple actors theatre in international politics. Regional groups and international organization are playing their own significant role in international affairs. In this regard the BRICS Plus group is playing a key role in global politics. So in this essay, I analyse the Multi polarity and Global Power Balance with the initiatives of the BRICS Plus group. The research employ analytical descriptive technique to explore the factors that influence the BRICS Plus led Multi polarity and the result it may lead to. The study discusses the BRICS Plus economic and political strategy to reshape international order into multipolar order. The research reveals that BRICS financial mechanism NBD, CRA, BRICS Pay pose serious external challenges to the current global economic order. This study examines the BRICS Plus support for Global South Cooperation and India's initiatives towards Multi polarity. To build better multipolar world the study recommends that BRICS Plus should focus on enhancing intra BRICS trade and group members have to mitigate all it's internal dilemma with better agreements.

Keywords: United Nations (UN); New Development Bank (NBD); Contingent Reserve Arrangements (CRA); International Monetary Fund (IMF); World Bank (WB)

“Multipolarity and The Search for Balance at a Time of Uncertainty”

Ahmet Ünal ÇEVİKÖZ, *Amb. (R)*
Türkiye

Abstract

The international system is experiencing a profound transformation marked by the search for a new balance of power. The U.S. predominance in the aftermath of Cold War which created a certain unipolarity is now contested by the rise of China, the reassertion of Russia, the aspirations of the European Union, the growing influence of India, and the emergence of some middle powers across the Global South. This new plurality is not yet consolidated; instead, it takes shape through competitive regionalisation, shifting alliances, and ad hoc coalitions that complicate the traditional landscape of power politics.

This paper will examine multipolarity in both historical and contemporary perspectives. Drawing comparisons with earlier multipolar orders, it will highlight the specificities of the current environment: a lack of stable institutions, the interdependence of globalised economies, and the disruptive impact of technological rivalry. Three case studies illustrate these dynamics: the U.S.–China competition in the Asia-Pacific, Russia’s war in Ukraine and its impact on European security, and India’s balancing role between North and South, East and West.

The analysis will also pay attention to the role of middle powers such as Turkey, Brazil, and South Africa. Their foreign policy choices, while often overshadowed by the great powers, have a growing impact on shaping regional balances and influencing global alignments. Based on academic debates and diplomatic experience, the paper aims to underline that multipolarity is best understood not as a stable equilibrium but as a transitional phase filled with uncertainty. The way forward depends on whether states manage to institutionalise new rules of engagement that transform rivalry into coexistence or whether competitive regionalisation accelerates systemic fragmentation.

Keywords: multipolarity; power distribution; regionalisation; middle powers; strategic rivalry

“Mushrooming of Regional Blocs vis-à-vis Status of Multilateralism on the 80th Anniversary of the UN”

Khalid Taimur AKRAM

Executive Director of Pakistan Research Center for a Community with Shared Future (PRCCSF), Pakistan

Abstract

The new geopolitical world order was derived after the Second World War when the Allied Powers laid the foundation of new system of collective security through the establishment of United Nations in 1945. It also marked the beginning of the end of colonization across the globe, as a number of new countries emerged on the world map. In 1944-45, there were approximately 70-79 recognized sovereign states, whereas by 2025 the number has increased to 195. Over the last 80 years, world has witnessed many regional confrontations as well as bilateral and multilateral issues among countries. Though UN was considered a neutral platform for the states to resolve their disputes but its credibility and effectiveness is often undermined due to the hegemonic attitude of the five veto powers in the United Nations Security Council.

Amid these circumstances, in the last 50 years the world has seen the gradual but steady mushrooming of the regional blocs. Organizations such as the EU, ASEAN, SAARC, GCC, SCO, etc. have provided alternative spaces and platforms to states to address and resolve their issues. Nowadays, it can be seen that states are giving preference to these regional blocs over the United Nations because these blocs allow for more localized, interest-driven, and practical solutions to the shared challenges. Their rise reflects both the limitations of multilateralism under the UN and the search for more effective mechanisms of cooperation in a multipolar world.

This paper examines whether regionalism is more fruitful or whether multilateralism remains essential in the post-Soviet era. It argues that although regional blocs are becoming stronger in addressing local concerns, multilateralism remains crucial to maintain global order, stability and coordination on issues that go beyond the regional boundaries.

Keywords: regional blocs; multilateralism; United Nations; geopolitical order; Security Council

“Parçalanmışlıkta Bütünleşme Paradoksu: Sahra-altı Afrika’da Egemenlik ve İstikrar Arayışı”

Gülistan ALPASLAN, *Doktorant*
Kırıkkale Üniversitesi, Türkiye

Özet

Sahra-altı Afrika, sömürgecilik sonrası dönemde yapay sınırlar, etnik bölünmeler ve kırılgan devlet yapılarıyla tanımlanan derin bir parçalanmışlık içinde varlığını sürdürmektedir. Buna rağmen, Afrika Birliği (AfB), ECOWAS, SADC ve IGAD gibi bölgesel örgütlenmeler, bölgesel bütünleşme yoluyla kalıcı istikrarın sağlanabileceği yönünde umutlar doğurmuştur. Ancak bu süreç, “parçalanmışlıkta bütünleşme paradoksu” olarak adlandırılabilir bir gerilimi de beraberinde getirir: egemenliğini korumak isteyen devletlerin, istikrarı sağlamak adına egemenliklerinin belirli ölçülerde paylaşımına yönelmesi.

Bu bildiri, Sahra-altı Afrika’da bölgeselleşme girişimlerinin egemenlik, istikrar ve dış etkileşim dinamikleri üzerindeki çelişkili etkilerini incelemektedir. Postkolonyal kuramsal çerçeveden hareketle, bölgeselleşmenin sadece kurumsal bir yönetim süreci değil, aynı zamanda kolonyal mirasın aşılmasına yönelik normatif bir yeniden inşa alanı olduğunu savunmaktadır. Afrika Birliği’nin “Afrika sorunlarına Afrika çözümleri” ilkesi, bu yeniden inşa çabasının merkezinde yer alırken; dış aktörlerin stratejik etkisi ve üye devletlerin politik kırılganlıkları, bu çabaların kapsamını sınırlandırmaktadır.

Sonuç olarak, bölgeselleşme, Sahra-altı Afrika’da hem istikrarsızlık döngüsünü kırmaya yönelik bir fırsat alanı hem de egemenlik ve bağımlılık ikilemlerini derinleştiren bir paradoks olarak varlık göstermektedir. Çalışma, bu ikili süreci çözümleyerek, Afrika’nın parçalanmış yapılar içinde bütünleşerek direnme potansiyelini tartışmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: bölgeselleşme; egemenlik; istikrar; Postkolonyalizm

“Re-balancing Türkiye’s Policy toward Egypt and Libya: From Alignment to Engagement”

Serhat Süha ÇUBUKÇUOĞLU, *Dr.*
TRENDS Research & Advisory, UAE

Ayman ELDESSOUKI, *Dr.*
TRENDS Research & Advisory, UAE

Abstract

This paper analyzes Türkiye’s recalibration of its policies toward Egypt and Libya since 2021, situating the shift within broader regional and domestic dynamics. For much of the past decade, Ankara pursued an interventionist strategy that emphasized military backing for the Tripoli-based Government of National Accord (GNA), reliance on the 2019 maritime delimitation agreement, and alignment with ideological partners such as the Muslim Brotherhood. This approach consolidated Türkiye’s claims under the Blue Homeland maritime doctrine but also deepened its estrangement from Egypt, eastern Libya, and their regional partners.

Since 2021, however, Türkiye has adopted a more pragmatic, engagement-oriented posture. This evolution does not amount to a wholesale reorientation of foreign policy but rather represents programmatic change: a reconfiguration of methods and instruments in pursuit of enduring strategic goals. Three factors explain this recalibration. First, domestic constraints—especially economic downturns and the urgent need for Gulf investment—encouraged a pivot toward economic diplomacy and away from costly confrontation. Second, President Recep Tayyip Erdoğan’s centralized leadership style facilitated tactical flexibility, allowing Ankara to tone down ideological rhetoric and re-engage with former rivals while preserving core interests. Third, shifting regional alignments—particularly cooperation among Egypt, Israel, Gulf states, Greece, and the Greek-administered Republic of Cyprus (RoC)—intensified Türkiye’s isolation and incentivized normalization.

The policy outcomes have been significant: restoration of diplomatic relations with Egypt in 2023, cautious engagement with the eastern-based Government of National Stability (GNA) and General Haftar, and a broader emphasis on political reconciliation and economic cooperation in Libya. Naval diplomacy, including the Turkish navy’s port visits to Alexandria and Benghazi, underscores this shift in signaling from confrontation to confidence-building. Ultimately, Türkiye’s recalibration should be understood as incremental self-correction rather than strategic overhaul. Ankara remains committed to safeguarding its maritime claims under the Blue Homeland doctrine, maintaining leverage in Libya, and projecting influence across the Eastern Mediterranean. However, it now pursues these

objectives through pragmatic engagement, economic partnerships, and reduced ideological confrontation.

Methodologically, the study employs a descriptive-analytical approach within a neo-classical realist framework. It draws on Charles Hermann's typology of foreign policy change, which distinguishes between incremental adjustments and fundamental reorientations, to assess whether Türkiye's shift constitutes strategic transformation or tactical recalibration. The analysis traces the trajectory of Turkish policy before and after 2021 to identify causal mechanisms of change. This method makes it possible to distinguish continuity from rupture by examining systemic factors (regional alignments and international pressures), domestic drivers (economic performance, institutional constraints, and leadership decisions), and policy outcomes (diplomatic initiatives, security agreements, and economic engagements). Primary sources such as official statements, policy documents, and government communications are complemented by secondary literature and news reporting to triangulate evidence and provide a comprehensive explanation.

Keywords: Turkish Foreign Policy; Arab Uprisings; North Africa; alignment; security complex

“Reconfiguring Sovereignty: Nation-States and The Rise of Regional Orders in a Fragmenting World”

Sabah ASLAM, *Phd Cand.*
Istanbul Nisantasi University, Türkiye

Abstract

In an era marked by geopolitical fragmentation, shifting alliances, and multipolar realignments, regionalization has emerged as a defining force in global governance. This paper investigates the evolving role of the nation-state within regional frameworks and critically examines how sovereignty is being redefined rather than diminished. As states engage more deeply in regional institutions to address complex transnational challenges, traditional conceptions of absolute, indivisible sovereignty are increasingly inadequate.

Through a comparative analysis of the European Union (EU), the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN), the African Union (AU), and the Shanghai Cooperation Organization (SCO), this study explores the diverse modalities through which states negotiate, delegate, and reclaim sovereign authority. While the EU exemplifies formal supranationalism, the SCO represents a model where sovereignty is preserved rhetorically but shaped by strategic cooperation, particularly among dominant powers.

Integrating insights from international relations theory, regional integration studies, and empirical institutional analysis, the paper argues that sovereignty today is best understood as a flexible and multi-scalar concept. It is continuously reconstructed through political bargains, institutional norms, and regional power dynamics.

Ultimately, the paper contends that the transformation of sovereignty in the age of regionalization offers both constraints and opportunities for nation-states. Far from signaling the erosion of statehood, regionalization invites a reconceptualization of sovereignty as adaptive, negotiated, and responsive to the demands of an interconnected international system.

Keywords: nation-state; regionalization; sovereignty transformation; multipolar world order; state adaptation

“Regional Development Alignment of The Republic of Moldova with EU Practices: Institutional Challenges and Economic Opportunities”

Elena BĂDĂRĂU, Assoc. Prof.
Moldova State University, Moldova

Abstract

The article aims to analyze the perspectives of aligning regional development processes in the Republic of Moldova with the standards and practices of the European Union, emphasizing their economic, institutional, and social implications. The objective is to highlight the main opportunities generated by the European model of regional cohesion as well as the structural challenges of convergence. The research applies a qualitative documentary analysis supported by comparative and interpretive methods. It relies on official statistical data from the National Bureau of Statistics of the Republic of Moldova and Eurostat, as well as on strategic policy documents at both the national and EU level. Benchmarking and SWOT analysis techniques are employed to assess the compatibility between Moldova's regional development policies and the EU cohesion framework, while interpretative synthesis provides a broader understanding of institutional and economic dynamics. The findings confirm that Moldova has significant potential for convergence with EU practices; however, regional progress remains uneven. Key challenges are institutional fragmentation, insufficient infrastructure, and persistent territorial disparities. Nevertheless, alignment with EU standards creates opportunities to attract foreign direct investment, enhance SME development, and strengthen social cohesion across regions. This paper contributes to the academic debate by providing an integrated approach to the alignment of regional development processes within the European integration trajectory of the Republic of Moldova. Its originality lies in the correlation between economic indicators, institutional frameworks, and European cohesion practices, while also highlighting national specificities and lessons learned from the experiences of other EU candidate countries.

Keywords: regional development; European integration; convergence; economic policies; regional disparities

“Regional Norms on Sovereignty and Humanitarian Intervention: A Constructivist Institutional Analysis of AU, ASEAN, and OAS Legal Frameworks”

Dilek KARABACAK, *Dr.*
National Defense University, Türkiye

Abstract

This paper examines the different ways in which three regional organizations in the Global South (the African Union—AU, the Association of Southeast Asian Nations—ASEAN, and the Organization of American States—OAS) have worked through the long-debated tension between sovereignty and humanitarian intervention. Each of these three regional organizations has developed their distinct key legal instruments, enabling or restricting humanitarian interventions: The AU's Constitutive Act provides “the right to intervene” in member states in cases of grave human rights violations, while ASEAN's foundational norms refer to non-interference and consensus-based decision-making (the “ASEAN Way”), and the OAS's Charter mentions the non-intervention and peaceful settlement of disputes.

The study employs constructivist institutionalism, which emphasizes how the shared norms, identities, and experiences shape the institutions and regional organizations while being shaped by them, to understand these legal frameworks and their interpretations and implementations within their respective regions and organizations. The selected case studies for the analysis include the AU's intervention in Darfur, ASEAN's response to the Myanmar crisis, and the OAS's engagement in Haiti, providing an empirical lens on the subject.

Based on the theoretical framework and comparative case studies, the paper argues the following: The AU's acceptance of the “right to intervene” highlights its strong normative approach supported by robust legal frameworks, such as the Peace and Security Council and African Standby Force, whereas ASEAN's constrained attitude towards humanitarian actions and lack of a sufficient legal framework—except for the ASEAN Coordination Center for Humanitarian Assistance—reflect its members' historical emphasis on sovereignty and consensus. The OAS, on the other hand, positions itself somewhere between AU and ASEAN, possessing some legal mechanisms but having a varied will and cohesion to implement them.

Constructivist institutionalism explains these distinct and divergent behaviors of each regional organization by pointing out that regional organizations reinterpret and reuse the global norms, such as Responsibility to Protect, through their own lenses of regional norms, identities, and histories. The paper underlines how the legal frameworks of these organizations regarding humanitarian interventions

both shape and are shaped by regional identities and experiences, which are unique to respective regional organizations.

Keywords: sovereignty; humanitarian intervention; African Union (AU); Association of Southeast Asian Nations (ASEAN); Organization of American States (OAS)

“Regional Fragility and Water Diplomacy: Understanding Cooperation Failures in the Aral Sea Basin”

Sharifa GIRITLIOGLU, *Dr.*

*Khoja Akhmet Yassawi International Kazakh-Turkish University,
Kazakhstan*

Abstract

The Aral Sea basin, once united by Soviet-era planning, now represents a fragmented region struggling to manage one of the world’s most complex transboundary water crises. This paper examines the recurring shifts between cooperation and disengagement among the five Central Asian republics—Kazakhstan, Kyrgyzstan, Tajikistan, Turkmenistan, and Uzbekistan—over shared water governance since independence. Rather than a linear progression, the region’s water diplomacy has evolved in cycles shaped by political realignments, fragile institutions, upstream-downstream tensions, and deepening climate pressures.

Drawing on treaty records, institutional archives, and academic sources, the analysis traces the rise and erosion of frameworks like the International Fund for Saving the Aral Sea (IFAS) and the Aral Sea Basin Program (ASBP). It finds that while early efforts toward regional coordination showed promise, they frequently stalled due to vague legal mandates, lack of enforcement, and competing national priorities. External actors—ranging from international donors to regional powers—have further complicated efforts to sustain unified governance. The paper argues for renewed investment in cooperative mechanisms that are both politically realistic and environmentally adaptive, and outlines potential steps for rebuilding trust in the region’s fragile hydropolitical architecture.

Keywords: Aral Sea; Central Asia; transboundary water; regional cooperation; water diplomacy; institutional fragility

“Regionalization in The International System: The Arab-Israeli Conflict and The Crisis of Recognition in The Search for Stability in The Middle East”

Mehdi YiĞİT, *PhD Cand.*
The University of Jordan, Jordan

Abstract

The growing fragmentation of the international system has placed regionalism at the forefront of current debates on how to restore stability. Nowhere is this issue more urgent than in the Middle East, where geopolitical rivalries, economic interdependence, and cultural ties intersect. However, efforts to establish a durable regional order have repeatedly faltered. The most persistent structural barrier remains the Arab-Israeli conflict, which undermines both regional integration projects and the legitimacy of existing alliances. This paper approaches the problem through Axel Honneth's theory of recognition, shifting the focus from conventional security and economic frameworks to the normative conditions of stability. According to Honneth, social peace and integration rest on the realization of three forms of recognition: love (trust and primary attachment), rights (universal equality under the law), and social esteem (the valuing of identities and contributions). Conflicts emerge when recognition is denied in any of these spheres. Applied to the Arab-Israeli conflict, this perspective demonstrates why the dispute cannot be reduced to a territorial or security issue alone. Palestinians are systematically denied basic rights, including freedom of movement and political participation, while their collective identity is consistently devalued in regional and global contexts. These dual forms of misrecognition generate enduring experiences of humiliation and injustice, which not only sustain Palestinian resistance but also foster broader Arab solidarity.

Consequently, regional initiatives such as the Abraham Accords, despite their success in promoting economic cooperation, fail to establish legitimacy or long-term stability. They remain vulnerable precisely because the recognition crisis at the heart of the conflict has not been resolved. The analysis suggests that genuine regionalism in the Middle East can only succeed if the Arab-Israeli conflict is addressed in a way that guarantees equal rights and accords mutual esteem to both peoples' identities. This paper contributes to the broader debate on regionalism in a fragmented world by demonstrating that normative and identity-based dimensions must be incorporated into the design of regional orders. Without recognition, regionalism risks reproducing fragility rather than creating stability.

Keyword: recognition theory; regionalism; Arab-Israeli Conflict; Middle East; stability

“Rusya-Ukrayna Savaşının Sona Erdirilmesinde Kuvvetli Arabuluculuk ve Zorlayıcı Diplomasi Girişimlerinin Tartışılması”

Erhan BÜYÜKAKINCI, *Prof. Dr.*
Galatasaray Üniversitesi, Türkiye

Abstract

Bu araştırma çalışmasında, Rusya-Ukrayna Savaşı'nı sona erdirmenin bir yolu olarak “kuvvetli arabuluculuk” ve buna bağlı olarak “zorlayıcı diplomasi” araçlarının işlevselliğini tartışmak amacını güdüyoruz. Geçmiş uluslararası vakalardan, ilgili diplomatik ve ekonomik araçlardan ve olası taviz tartışmalarından yola çıkarak, üçüncü taraf arabulucuların her iki tarafı da sürdürülebilir bir barışçıl çözüme ulaşmaya önce ikna etmek, sonra zorlamak için hangi taktikleri başarılı bir şekilde uygulayıp uygulayamayacağını ele almak ve bu değerlendirmeleri her iki tarafın arasındaki uluslararası arabuluculuk geçmişini de göz önünde bulundurarak tartışmak istiyoruz. Bu çalışmada 1992'den günümüze kadar Rusya ve Ukrayna arasında daha önce söz konusu olmuş olan tüm uluslararası arabuluculuk girişimleri tarihsel bir mercekten incelenmekte ve “kuvvetli arabuluculuk” yoluyla uygulanabilecek “zorlayıcı diplomasi” taktiklerinin ve bunlara dair yan koşullarının neler olabileceği değerlendirilmektedir. Daha önceki uluslararası vakalarda uygulanmış kuvvetli arabuluculuk ve zorlayıcı diplomasi pratiklerinden dersler çıkararak; bu çalışmamız dahilinde, uluslararası arabulucular için, küresel güvenlik ve uluslararası düzen açısından önemli sonuçları doğurabilecek bu çatışmanın sona erdirilmesi sürecine dair yapısal önermeleri de ele almak istiyoruz.

Anahtar Kelimeler: kuvvetli arabuluculuk; zorlayıcı diplomasi; Rusya; Ukrayna; çatışmaların çözümü

“Rusya-Ukrayna Savaşı Sonrası Avrupa Birliği’nin Realizmin ‘Güç’ Kavramı Üzerinden Savunma ve Güvenlik Yaklaşımındaki Değişim Arayışı”

Cihan GÜNYEL, Dr.

İstanbul Rumeli Üniversitesi, Türkiye

Özet

2022 yılının şubat ayında Rusya’nın Ukrayna’ya askerî harekât başlatması neredeyse dördüncü yılını doldurmak üzere. Rusya’nın askerî harekâtı Ukrayna’da bir savaşa dönüşmüş ve etkileri birçok alanda yaşanmaya başlamıştır. Uluslararası sisteme olan etkilerinin yanında Avrupa güvenlik mimarisinde bir değişim sürecini yaşanmaya başlamıştır. Bununla beraber konvansiyonel savaşın teknolojiyle beraber hızlı bir değişim sürecine de girdiği ve askeri doktrinlerde ciddi bir değişim sürecine imza attığı da gözlemlenmiştir.

İkinci Dünya Savaşı sonrası Avrupa, ilk kez bu uzun süreli ve yıkıcı bir savaşla karşı karşıya kalmıştır. Avrupa Birliği (AB), özellikle Avrupa güvenlik mimarisini, NATO üzerinden Amerika Birleşik Devletleri’nin (ABD) liderliğindeki Batı ittifakının bir parçası olarak kabul etmiştir. Soğuk Savaş Dönemi’nde ABD ve NATO güvenlik şemsiyesi altında siyasi ve ekonomik olarak entegrasyon süreci yaşayan AB, Soğuk Savaş Dönemi’nde ortak savunma ve güvenlik anlamında adımlar atmış fakat ABD ve NATO’nun savunma konseptinin temel olduğu Avrupa güvenlik mimarisini kabul etmiştir.

Soğuk Savaş sonrası savunma ve güvenlik konularında daha fazla adımlar atan Birlik, Ortak Dış Politika ve güvenlik Politikası’nı benimsemiştir. Atılan bu adıma rağmen Avrupa güvenliği ABD ve AB üyesi olmayan NATO üyesi ülkeler tarafından da paylaşılmaktadır. Ukrayna savaşına kadar NATO’nun savunma olanaklarından faydalanan Birlik, savaşla beraber siyasi ve ekonomik anlamdaki büyüklüğüne rağmen askeri güç kapasitesi anlamında caydırıcı güç kapasitesinde sorgulanmaya başlanmıştır.

Realizmin güvenlik ikilemi, güç kapasitesinin reel politığe olan yansıması ve güç dengesi bağlamında incelendiğinde AB’nin savunma ve güvenlik politikasında NATO ve ABD’ye olan bağımlılığı ve savunma sanayindeki üretim kapasitesinin günümüz şartlarına olan uyumluluğundaki eksikler ortaya çıkmaya başlamıştır. İnsan gücü, askeri birlik kapasiteleri, askeri güvenlik ve savunma doktrinlerinin yeterliliği, savaşın değişen doğasına uyum ve askeri savunma teçhizatlarındaki eksikler Birlik içinde tartışma konusu olmuştur. Günümüzde realist kuramın anarşik sistem yapısı, güç üzerinden devletler arası mücadele ön plana çıkmış, AB’nin bu süreçteki askeri ve savunma yapısı güç üzerinden değerlendirildiğinde

caydırıcı temelinde ciddi sorunları içermeye başlamıştır. Ekonomik güç kapasitesine sahip olan Birlik, savunma ve askeri güç bakımından ise zayıf kalmıştır.

Savaşla yaşanan süreç AB'yi savunma ve güvenlik anlamında realist politikalar çerçevesinde adımlar atmaya zorlamaya başlamıştır. Savunma ve güvenlik iş birliğinde, Birlik içinde yeni adımlar atılırken, savunma ve askeri sanayi üretim kapasitesi artırılmaya ayrıca askeri personel sayılarında artışa gitme çabaları başlamıştır. Ortak hava savunma sisteminin kurulması ve NATO üyesi Birlik üyesi ülkelerin savunma harcamaları başta olmak üzere Birlik içinde de savunma bütçelerinin artırılması hayata geçirilmeye başlanmıştır. Makale bu bağlamda realizm ve kuramın güç kavramı bağlamında AB'nin savunma ve askeri yaklaşımını Ukrayna-Rusya savaşı sonrası inceleme konusu edinmiştir.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Birliği; realism; güç; savunma ve güvenlik

“Sanal Diplomasi Çağında Temsil ve Egemenlik: Diplomasiverse”

Yaşar Onay, *Prof. Dr.*
İstanbul Kent Üniversitesi, Türkiye

Özet

Bu çalışmada, dijitalleşmenin diplomasi pratiğine nasıl katkı sunabileceği ve özellikle metaverse tabanlı sanal platformların uluslararası ilişkilerde yeni bir temsil sahnesine dönüşme süreci inceleniyor. “Diplomaverse” olarak adlandırılan bu yeni diplomasi evreninde, devletler avatarlar aracılığıyla temsil olanağı buluyor, sanal büyükelçilikler kuruyor ve dijital ortamlarda diplomatik standartların nasıl şekillendiğini gösteren çok taraflı etkileşimler yürütüyor. Bu bağlamda makalede, egemenlik, temsil ve meşruiyet gibi temel kavramlar, konstrüktivizm, realizm ve postyapısalcılık gibi uluslararası ilişkiler teorileri ışığında irdeleniyor. Barbados, Güney Kore ve Birleşmiş Milletler gibi aktörlerin öncü uygulamalarından yola çıkılarak yapılan analiz, bu dönüşümün hem teknolojik hem de kavramsal açıdan önemli bir kırılma noktası olduğunu ortaya koyuyor.

Anahtar Kelimeler: diplomasi; metaverse; dijital temsil; egemenlik; diplomasi teorisi; diplomaverse

“Sınırların Gölgesinde: Zorunlu Göç, Kimlik Krizi ve İnsan Güvenliği”

Gürkan KANAT, Dr.

İğdır Emniyet Müdürlüğü/Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü, Türkiye

Özet

21.yüzyılın ilk çeyreği; kitlesel zorunlu göç hareketlerinin belirginleştiği, kimlik çatışmalarının derinleştiği ve geleneksel güvenlik anlayışlarının sorgulandığı bir dönem olarak öne çıkmaktadır. Özellikle bölgesel krizler, savaşlar, iç çatışmalar; iklim değişikliği ve siyasal otoriterleşme gibi faktörlerle tetiklenen milyonlarca insanı yerinden etmekte ve göçmenlik olgusunu ulusötesi, çok katmanlı ve yapısal bir sorun hâline getirmektedir. Bu çalışmada, zorunlu göç olgusunun kimlik üzerindeki yıkıcı etkisi ile devlet merkezli güvenlik yaklaşımlarının yetersizliğine dikkat çekilerek insan güvenliği perspektifiyle yeni bir değerlendirme yapılması amaçlanmaktadır.

Zorunlu göç, sadece fiziksel mekânın kaybı değil; aynı zamanda dilin, kültürün, toplumsal aidiyetin ve bireysel kimliğin parçalanması anlamına gelir. Bu parçalanma, göç eden bireylerin yaşadıkları yeni toplumlarda “öteki” olarak damgalanmasına ve sistematik dışlanmalara maruz kalmalarına neden olur. Öte yandan, göçmen akınlarını bir tehdit unsuru olarak algılayan devletler; sınırlarını sertleştirmekte, ulusal güvenlik söylemlerini güçlendirmekte ve göçü bastırıcı politikalarla yönetmeye çalışmaktadır. Ancak bu yaklaşım göçmenlerin yaşadığı insani krizleri derinleştirmekte, onların temel hak ve özgürlüklerini görmezden gelmekte ve insan güvenliği kavramının göz ardı edilmesine yol açmaktadır.

Bu bildiride, öncelikle “insan güvenliği” kavramı, geleneksel devlet güvenliği anlayışına alternatif olarak ele alınmakta; birey odaklı, hak temelli bir güvenlik paradigması olarak kuramsal çerçeveye oturtulmaktadır. İnsan güvenliği; ekonomik, çevresel, sağlık, siyasal ve toplumsal boyutlarıyla bireyin her düzeyde korunmasını öngörür. Bu bağlamda, sınırlar yalnızca fiziki ayırım hatları değil aynı zamanda kimliklerin, hakların ve hak ihlallerinin de sahnelendiği siyasal uzamlardır. Göçmenler için sınır; yalnızca bir geçiş alanı değil aynı zamanda “kim olduğunu yeniden tanımlamak” zorunda kalınan bir mücadele alanıdır aslında.

Çalışmada özellikle Orta Doğu’daki savaşlar ve Suriye iç savaşı bağlamında Türkiye ve Avrupa Birliği sınır politikaları incelenerek zorunlu göçün bireysel kimlik üzerindeki etkileri tartışılmıştır. Suriyeli mültecilerin Türkiye ve Avrupa’daki karşılanma biçimleri, göçmenlerin maruz kaldığı ayrımcılık, aidiyet krizleri ve kimlik erozyonu gibi meseleler insan güvenliği perspektifiyle analiz edilecektir. Ayrıca sınır güvenliği önlemlerinin militarizasyonu, göçmenlerin kriminalize edilmesi ve

kamusal alandan dışlanması gibi pratikler, kimlik ve güvenlik arasındaki ilişkinin çatışmalı doğasına işaret etmektedir.

Sonuç olarak, bu çalışma, zorunlu göç olgusunun kimlik ve insan güvenliği bağlamındaki etkilerini çok boyutlu bir bakış açısıyla ele alarak sınırların ötesinde yeni bir güvenlik anlayışının gerekliliğine dikkat çekmektedir. İnsan güvenliği perspektifi; göçmen krizlerinin yönetiminde etik, insani ve sürdürülebilir bir yol haritası sunma potansiyeline sahiptir.

Anahtar Kelimeler: zorunlu göç; kimlik krizi; insan güvenliği; sınır politikaları; bölgesel krizler

“Suriye’de Bölgesel Dizayn Bağlamında, Irak’ta Olduğu Gibi, Batı-İsrail Karşıtı Bir Rejimin Elimine”

Esra ÇAVUŞOĞLU, Dr. Öğr. Üyesi
Marmara Üniversitesi, Türkiye

Özet

7 Ekim’den bu yana 2 yılını doldurmak üzere olan Gazze Savaşı boyunca Ortadoğu’da siyaset ve güçler dengesinin yeniden şekillendiği bir süreç gerçekleşmektedir. Bu süreçte en merkezi kırılma noktası Aralık 2024’te Esed rejiminin düşürülmesiyle Suriye’de gerçekleşmiştir. Bu önemli gelişme, Arap Baharı sonrası süreçte, devrim-karşı devrim bağlamında bölgede yaşanan güçler savaşıyla Batı destekli İsrail merkezli bir statükonun sağlandığı bölgesel dizaynın geldiği son aşama olmuştur. Küresel ve bölgesel güçler ittifakına dayalı olarak sürdürülen güçler savaşında, Rusya-İran-Suriye ittifakına karşı ABD-İsrail-bazı Körfez monarşileri ittifakı, Rusya’nın Ukrayna karşılığında Suriye’yi gözden çıkarması sonucu önemli bir kazanım sağlamıştır. İran merkezli direniş eksenini, Yemen Huti güçleriyle varlığını korumaya devam etse de, İsrail için büyük bir tehdit kaynağı olan Esed rejiminin elimine edilmesi direnişin belini kırmıştır. Bu noktada, Suriye bölgesinde ikinci bir Irak örneği sergilemektedir. Her iki örnekte de, Batı-İsrail karşıtı rejimlerin ortadan kaldırılması ve yerine zayıf bir merkezi hükümet ve çoklu toplumsal unsurlar temelli kontrol edilebilir bir federal yapının oluşturulması söz konusudur. Bu şekilde oluşan siyasi istikrarsızlığın devamı, bu devletlerin tekrar bölgesel statükoya bir tehdit oluşturabilecek bir güç kazanmasının önlenmesi için önemlidir. Bu sebeple Irak’ta olduğu gibi, Suriye’de Kürt bölgesinde oluşturulmuş olan ABD destekli örgütlerin varlığı parçalanmış yapının sürekliliğinde önemli bir işleve sahiptir. Bu noktada, bölgesel bir güç iddiasında olan Türkiye’nin etkisi ve politikaları özellikle iki temel sebeple önem kazanmaktadır. Birincisi, Türkiye’nin ABD-Rusya ikilemi arasında denge ve tarafsız bir politika takip etmesi ikincisi ise Türkiye’nin Suriye ile uzun sınırı ve Kuzey Suriye’deki milis yapılanmasının Türkiye’nin ulusal güvenlik alanını etkilemesidir. Suriye’de yeni yönetimle birlikte İsrail’in Suriye’ye pervasız askeri saldırılarını yoğunlaştırması ve Kürt ve Dürzi gruplarla olan stratejik ilişkileri, durumu Türkiye için kritik bir hale getirmektedir. Diğer taraftan, İran Suriye’de nüfuz sahibi olduğu gruplar üzerinden kendisine alan açma kapasitesine sahiptir. Mevcut güç boşluğunun oluşturduğu bu karmaşık yapının kırılma potansiyelini, Ahmet Şara yönetiminin Suriye’de toplumsal bir meşruiyet zeminine sahip olmaması faktörü tetikleme potansiyeline sahiptir. Bu sebeple, Suriye’de meşru, güçlü ve bağımsız bir merkezi yönetimin kurulması, bölgesel güvenlik ve istikrar için olduğu kadar, başta Türkiye olmak üzere bölge aktörlerinin çıkarları için oldukça elzemdir. Buda, bölgesel aktörlerin işbirliği doğrultusunda destek sağladıkları bir zeminde gerçekleşme imkânı bulabilir.

Anahtar Kelimeler: Ortadoğu; Suriye; İsrail; bölgesel güvenlik

“The Changing Security Approach: The Impact of the New Wave of Regionalization in Latin America on Security Policies”

Çağla MAVRUK, *Assist. Prof.*
Nevşehir Hacı Bektaş Veli University, Türkiye

Abstract

This paper examines the impact of the new wave of regionalization that has emerged in Latin America in recent years on security policies. Drawing on the New Regionalization Approach (NRA) and the Copenhagen School's Securitization Theory, this study analyzes the transformation of regional security understandings from a multidimensional perspective.

Regional integration efforts, which gained momentum in the 1990s, have now given way to a more flexible, multi-layered, and state-centered model of regionalization. This transformation, particularly influenced by populist leaders, has led to security policies being shaped around national interests rather than regional cooperation.

Growing challenges such as drug trafficking, organized crime, irregular migration, and other transnational threats have turned security into a central theme of foreign policy debates. The 'securitization' of these threats at the discursive level has been used by populist regimes as a means of creating domestic political legitimacy.

Drawing on cases such as El Salvador, Venezuela, and Brazil, the study highlights the fragmentation of regional security policies. It emphasizes the decline of multilateral mechanisms like UNASUR and the growing prominence of bilateral and ad hoc security arrangements.

In this context, the new wave of regionalization in Latin America is leading to the restructuring of security policies not only in economic and political spheres, but also in discursive, leader-centered, and reactive forms, moving away from structural and institutional approaches. The analysis aims to discuss the effects of this transformation on the regional security architecture.

Keywords: Latin America; regional security; securitization; populism

“The CSTO (ODKB) – A Failed Copy of NATO: Fundamental Challenges and Difficulties in Russian Security Policy within The So-Called Post-Soviet Space”

Marcin SKŁADANOWSKI, *Dr.*

The John Paul II Catholic University of Lublin, Poland

Abstract

In its efforts to integrate the so-called post-Soviet space according to its own security policy priorities, the Russian Federation was instrumental in establishing the Collective Security Treaty Organisation (CSTO / ODKB), a defense alliance ostensibly modelled on NATO. However, the alliance's current state – marked by its inability to expand, its internal crises (e.g., Armenia's withdrawal; tensions between Kyrgyzstan and Tajikistan), and its lack of strategic coherence – suggests fundamental flaws in its design. It also reflects Russia's inability to play a role in the region comparable to that of the United States within the Euro-Atlantic security architecture.

This presentation will address the following themes:

1. Ideological assumptions as structural weaknesses of the CSTO: These include Russia's self-assumed central role in the region; the underlying notion of a unified 'post-Soviet space' with shared interests among states that emerged after the Soviet Union's collapse; and the expectation that CSTO members will align their foreign and security policies with Russian interests.
2. Consequences for member states: An examination of CSTO members reveals that Russia, formally the alliance's dominant military and political actor, often poses the principal security threat to its partners (e.g., territorial claims against Kazakhstan; interference in Armenia's domestic political stability).
3. The erosion of Russian influence: Since the onset of the war with Ukraine in 2022, Russia's declining political, military, and economic capacities – compounded by its destabilising actions in member states – have led to a marked weakening of its regional influence. External actors have further exacerbated this trend, notably Türkiye (in the Armenian-Azerbaijani conflict) and China (in relation to Kazakhstan).

Conclusions: The CSTO's ineffectiveness illustrates the failure of Russia's ideologised integration strategy, rooted in a presumption of Russian dominance and a corresponding denial of sovereignty to other member states. The

organisation serves as a case study in Russia's current inability to function as a credible hub of political, military, or economic integration. In this regard, it is clearly lagging behind both the United States and China.

Keywords: Collective Security Treaty Organisation; Russia, Eurasia, international security; regional security

“The US-Japan Alliance in a Fragmenting East Asia: Defense Cooperation, Domestic Politics and Strategic Autonomy”

Aakriti SETHI, *PhD Cand.*
Jawaharlal Nehru University, India

Abstract

The U.S.–Japan security alliance has historically served as a cornerstone of East Asian security, anchored in America’s Cold War hub-and-spokes framework. Today, the alliance faces new pressures from an increasingly fragmented international system, shaped by rising U.S.–China rivalry, persistent North Korean threats, and evolving regional dynamics. This paper examines the state of U.S.–Japan defense cooperation particularly in the last two presidencies, with a focus on the contrasting approaches of President Biden and President Trump.

It analyzes the converging operational aspects of the alliance including missile defense, intelligence-sharing, contingency planning, and broader military coordination; while situating these developments within domestic political landscape in both countries. In the United States, shifts between Biden’s reassurance oriented multilateralism to Trump’s transactional and unilateral approach, influence the reliability of the alliance and Tokyo’s strategic calculations. In Japan, debates over constitutional reinterpretation, defense modernization, and public opinion shape its pursuit of greater autonomy within the alliance framework. Even though the security alliance has withstood multiple ebbs and flow of cooperation over the many years of the relationship, the current times present a unique set of internal & external challenges that pose questions about the scope and impetus of the alliance for the future.

The paper argues that Japan’s incremental pursuit of strategic autonomy manifested in enhanced missile-defense capabilities and increased defense spending reflects a hedge against alliance uncertainty, greater political will and an adaptation to contemporary regional threats. Simultaneously, the alliance continues to underpin regional deterrence and stability, demonstrating its enduring relevance despite domestic and regional pressures. The study considers how recent regional developments including Chinese military modernization, Taiwan Strait tensions, and North Korean missile ambitions, test the alliance’s resilience and signal possible trajectories for its future role in East Asian security. By situating the U.S.–Japan alliance within broader patterns of regionalization, this paper illuminates the challenges and opportunities of maintaining stability in a fragmenting international system.

Keywords: US-Japan alliance; defense cooperation; Biden administration; Trump administration

“The Race for Arctic Dominance: Russia’s Strategic Expansion vs. U.S. Strategic Neglect in The High North (2015–2025)”

Shahzada Rahim ABBAS, *PhD Cand.*
Ibn Haldun University, Türkiye

Nuran Halise BELET, *Assist. Prof.*
Ankara Hacı Bayram Veli University, Türkiye

Abstract

The Russian expansion in the Arctic between 2015 and 2025 has significant geopolitical implications, primarily originating from a confluence of its financial and military objectives in the region. The formation of new access to resources and maritime routes in the region, which was created by melting ice caps, has made the Arctic zone a key area of interest for global powers. This paper explores the evolving geopolitical environment of the Arctic, which is increasingly shaped by the strategic manoeuvres of Russia in contrast to its previous decade-long strategic neglect of the region. Since 2015, Russia adopted a new Maritime strategy with a presidential decree to ensure access to Russian naval fleet to the Arctic and Atlantic Ocean in response to NATO near the Russian borders. The 2015 Russian maritime strategy paved the way for expanding its military presence in the Arctic strengthening its naval capabilities and infrastructure to assert control over the region’s resources, whereas the U.S. has faced difficulties in developing a clear Arctic policy, prompting concerns about national security and influence within the area. Russia modified the same strategy in 2022 in order to further improve its permanent security and strategic presence, with a plan of claiming Arctic Zone of the Russian Federation (AZRF). This demonstrates the new evolving strategic pivot of Russia towards the Arctic region amidst the growing confrontation with NATO in Europe. The study reviews authentic academic studies, reports and policy papers between 2015 to 2015 to present a clear contrast between Russian and U.S. approaches to Arctic strategy.

Russian research documents reveals a significant military expansion through the modernisation of both nuclear and conventional forces, the establishment of permanent bases, and the incorporation of energy policies—often characterised as both aggressive and expansionist. Majority of the studies have noted force modernization, while some emphasized new military installations and provocative maneuvers securing the High North. Likewise, several studies evaluating U.S. strategy report a rise in military drills, deployments of radar and icebreakers, and a recent shift towards more confrontational tactics but still lacks strategic parity with Russia in the region. Some studies reveal that U.S. approach towards the Arctic region continue to be inconsistent, characterised by a limited permanent presence and fluctuating strategic priorities across administrations. Moreover, the recent

discussion about the annexation of Danish Greenland under the Trump administration demonstrates the strategic concerns of the U.S. regarding its security in the High North. In this context, the ongoing geopolitical approach of Russia towards the Arctic region are characterised by a blend of economic objectives and military demonstrations, which have significant implications for regional and global security.

Keywords: High North; Russian Maritime Doctrine; regional security; strategic competition; US

“The South Caucasus in a New Wave of Regionalism”

Zafar NAJAFOV, *Dr.*
National Defense University, Azerbaijan

Abstract

Regionalism in the South Caucasus is a process with potential, but facing difficulties. Unfortunately, although institutional and economic examples of regionalism have been encountered in the South Caucasus to this day, conflicts, political differences, and geopolitical orientations have played a serious role in preventing it. For the first time, hopes for the emergence of regionalism have increased since the Second Karabakh War. The peace agreement signed between Azerbaijan and Armenia at the White House on August 8 of this year with the mediation of the United States may make a significant contribution to the positive development of regionalism in our region in terms of future prospects.

On August 8 in Washington, under the auspices of the US, a historic agreement was signed between Azerbaijan and Armenia, marking a new chapter in the relations between the two countries. Experts note that the region is entering a period of radical change, where traditional actors risk losing influence, while emerging powers aim to assert leadership through soft power strategies. For the first time in over thirty years of conflict, both sides committed to normalizing relations, paving the way for the establishment of diplomatic ties and the resolution of border demarcation and delimitation issues. This represents not only an end to hostilities but also the emergence of a new geopolitical framework in the South Caucasus, where traditional actors are gradually losing influence, and new forces will shape the rules based on 'soft power'.

What specific benefits does Azerbaijan gain from the signing of this declaration? Azerbaijan gains on several strategic fronts. First, the declaration legally and officially removes Armenia's territorial claims on Azerbaijan, particularly concerning the Karabakh economic zone, eliminating any potential disputes in the future. Second, the repeal of the US 907th amendment effectively removes double standards and opens the door for full-fledged defense cooperation with Washington. Third, the opening of the Zangezur Corridor under US oversight, rather than Russian control, creates a new model for regional logistics and strengthens Azerbaijan's position in transcontinental projects. Additionally, the activities of the OSCE Minsk Group will be definitively concluded, removing formal obstacles to a direct peace process.

These changes will seriously affect the balance of power in the region and Azerbaijan's foreign policy position. The influence of Russia and Iran in the region will inevitably weaken, while the roles of the US, NATO and Türkiye are set to

strengthen. As a US ally and NATO partner, Türkiye will gain additional opportunities to consolidate its regional presence. In a broader context, this creates conditions for transforming the Middle Corridor into a strategic logistical artery across Eurasia, positively impacting the integration of the Turkic world. In this scenario, Azerbaijan not only will elevate its bilateral relations with the US to the level of a strategic partnership but also reinforce its position as a key regional actor. At the same time, it is evident that these changes will affect the Russia-Azerbaijan alliance, which will need to adapt to the new reality.

Keywords: South Caucasus; Second Karabakh War; Zangezur Corridor; Middle Corridor; Turkic World

“Tipping the Balance Across Eurasia: The Tough Questions the World Asks China”

Spyros, KATSOULAS, *Assist. Prof.*
American College of Greece, Greece

Abstract

This paper examines China’s strategic behavior amid the wars in Ukraine and the Middle East, arguing that Beijing’s stance reflects neither passivity nor opportunism, but a deliberate effort to redefine the meaning of power and legitimacy in the twenty-first century. Rather than perceiving these crises as isolated disruptions, Chinese leaders interpret them as phases in a long geopolitical marathon marking the erosion of U.S.-led unipolarity and the emergence of an alternative international order. Through a calibrated partnership with Russia, an expanding diplomatic and economic footprint in the Arab world, and the adaptive evolution of the Belt and Road Initiative (BRI), China seeks to transform connectivity into influence and to recast the principles of global order from within. Its conduct illustrates a distinctive mode of power projection that privileges flexibility, interdependence, and narrative legitimacy over traditional military confrontation. Yet, confronting its own sense of exceptionalism may prove China’s greatest challenge—at a moment when the world continues to pose increasingly tough questions about the nature of its rise, the values that sustain it, and the extent to which Beijing is willing to lend its support to the partners that now look to it for leadership. By analyzing key regional case studies, the paper shows how China aspires to consolidate Eurasia as a relational sphere of influence while constructing an alternative moral equilibrium in which sovereignty, stability, and development replace Western universals as the dominant currency of legitimacy.

Keywords: China’s foreign policy; Eurasia geopolitics; moral legitimacy; strategic coordination

“Türk Devletleri Birliği Yolunda İdari Alan: Kuramsal Çerçeve, Zorluklar ve Fırsatlar”

Hamza ATEŞ, *Prof. Dr.*

İstanbul Medeniyet Üniversitesi, Türkiye

Özet

Bu bildiri, Türk İdari Alanı kavramını yalnızca teorik bir çerçeve olarak değil, aynı zamanda Türk Devletleri Birliği vizyonunun stratejik bir kilometre taşı olarak ele almaktadır. Küreselleşmenin son yıllarda yaşadığı gerileme, ulus-devletlerin öne çıkışı ve bölgeselleşme eğilimlerinin hız kazanması, uluslararası ilişkiler literatüründe yeni bütünleşme arayışlarını gündeme getirmiştir. Bu bağlamda, Türk Dünyası'nın siyasal istikrar üretme kapasitesi, ekonomik entegrasyonun derinleştirilmesi ve kültürel kimliğin küresel meydan okumalar karşısında direnç geliştirmesi, yalnızca diplomatik ve ekonomik işbirliğiyle değil, aynı zamanda idari yakınsama süreçleriyle yakından ilişkilidir.

Tarihsel perspektiften bakıldığında, Göktürk Kağanlığı'ndan Osmanlı İmparatorluğu'na uzanan ortak idari gelenekler; merkeziyetçilik, liyakat ilkesi, adalet anlayışı ve yerel-merkez dengesi gibi unsurlar üzerinden süreklilik göstermektedir. Bu tarihsel arka plan, Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından bağımsızlığını kazanan Türk Cumhuriyetlerinin kurumsal yapılanmalarında gözlenen benzerliklerle birleştğinde, entegrasyon için önemli bir başlangıç noktası sunmaktadır. Dolayısıyla Türk İdari Alanı, hem tarihsel süreklilik hem de güncel kurumsal yakınlık üzerinden anlam kazanan bir çerçeve olarak ortaya çıkmaktadır.

Çalışmada, özellikle Türk Devletleri Teşkilatı'nın kurumsallaşma süreci incelenmiş, Nahçıvan Anlaşması'ndan günümüze uzanan evrimsel süreçte, ekonomik ve güvenlik odaklı işbirliğinin giderek yönetim ve kamu yönetimi boyutuna kaydığı vurgulanmıştır. Bu bağlamda idari alan, yalnızca teknik bir işbirliği zemini değil, aynı zamanda ortak yönetim standartları (liyakat, şeffaflık, hesap verebilirlik, dijitalleşme) üzerinden kalıcı bir siyasal ve toplumsal istikrar üretme potansiyeli taşımaktadır.

Bununla birlikte, entegrasyonun önünde azımsanmayacak ölçüde engel ve sınırlılıklar bulunmaktadır. Rejim tiplerindeki farklılıklar (otoriter eğilimler ile demokratik açılımlar arasındaki gerilim), ekonomik asimetriler ve kaynak bağımlılıkları, kurumsal kapasite eksiklikleri ve özellikle Rusya-Çin-Batı üçgeninden kaynaklanan jeopolitik baskılar, Türk Dünyası'nda idari bütünleşme sürecini yavaşlatan faktörlerdir. Bu sorunlar, yalnızca teknik düzeyde değil, aynı zamanda normatif ve siyasi düzlemde de dikkate alınması gereken yapısal engellerdir.

Buna karşın, ortak idari standartların benimsenmesi, kamu personeli değişim programlarının uygulanması, ortak yönetim akademilerinin kurulması ve dijital kamu hizmetlerinde entegrasyon gibi öneriler, Türk Dünyası'nda kalıcı ve sürdürülebilir bir bürokratik kültürün inşasına ciddi katkı sağlayacaktır. Bu tür uygulamalar, ülkeler arasında güven inşa ederken aynı zamanda halkların günlük yaşamına doğrudan etki eden kurumsal düzenlemeleri de uyumlu hale getirecektir. Bu çerçevede Türk İdari Alanı, gelecekte konfederal ya da birlik düzeyine evrilebilecek bir yapının kurumsal temelini oluşturma kapasitesine sahiptir.

Sonuç olarak, Türk İdari Alanı'nın inşası, Türk Devletleri Birliği'nin sembolik bir söylem olmaktan çıkıp somut bir jeopolitik ve normatif aktör hâline gelmesinin önkoşulu niteliğindedir. Bu alan, yalnızca Türk Dünyası için değil, aynı zamanda çok kutuplu uluslararası sistemin istikrar arayışına katkı sunabilecek stratejik bir vizyon taşımaktadır. Küresel düzende parçalanma ve belirsizliklerin arttığı bir dönemde, Türk İdari Alanı hem bölgesel bütünleşmenin hem de alternatif bir yönetim modelinin taşıyıcısı olma potansiyeline sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Türk İdari Alanı; Türk Devletleri Teşkilatı; bölgeselleşme; idari entegrasyon; siyasal istikrar; jeopolitik güç

“Türkiye in a Multipolar World: From Regional Power to Global Player?”

Nubara KULIYEVA, *PhD Cand.*

National Research University Higher School of Economics, Russia

Abstract

The paper examines the evolution of Türkiye’s international positioning under the rule of the Justice and Development Party (JDP) in the context of a shifting multipolar World order. Traditionally regarded as a middle power, Türkiye has progressively redefined its role by expanding its influence across multiple regions and by employing both soft and hard power tools. The study highlights Ankara’s transition from a Western-centric and status quo-oriented foreign policy toward a more autonomous, multi-vector strategy, expressed in the concepts of “The World is Greater than Five” and the “Century of Türkiye.” These initiatives reveal Türkiye’s aspiration to reform global governance structures, particularly the United Nations, while simultaneously consolidating its domestic foundations for strategic autonomy.

The paper situates Türkiye’s foreign policy trajectory within broader debates on middle powers, exploring rationalist, behavioral, and constructivist approaches. It argues that while Türkiye still displays features of a middle power, such as multilateral engagement and soft power initiatives, its increasing reliance on unilateralism, military interventions, and normative rhetoric positions it as a “modified middle power” seeking status beyond the conventional framework.

At the same time, the study emphasizes the structural constraints that generate an ambition-capacity gap. Türkiye’s fragile economic base, marked by persistent inflation, currency volatility, and energy dependence, limits its ability to sustain its international activism. Domestic polarization and political instability further undermine coherence in foreign policy and cast doubt on Ankara’s capacity to evolve into a global power. These internal vulnerabilities, coupled with systemic pressures from an increasingly conflict-prone international system, suggest that Türkiye’s global aspirations remain constrained.

Keywords: Türkiye; middle power; MENA; Justice and Development Party; The World is Bigger Than Five; New International Order

“Trade, Tariffs, and Shifting Geopolitics in The Indo-Pacific: Implications for India-US Partnership”

Dinoj Kumar UPADHYAY, *Assist. Prof.*
Somaiya Vidyavihar University, India

Abstract

Trump's policies to impose tariffs to reduce the trade deficit and promote domestic industry are not only reshaping its relations with allies and partners but also catalysing the geopolitical shifts and ushering in new regional and global realignments. The Trump administration is also diluting commitments to the Indo-Pacific region, bringing more hard power elements and reducing the soft power elements from the US strategy. His approach indicates the abandonment of its own Indo-Pacific strategy of counter-balancing China and ensuring a free, open Indo-Pacific and rules-based order in the region. Undermining the importance of institutional initiatives such as QUAD and AUKUS would arguably curtail US strategic ability.

Enhancing the India-US relationship was considered to be a prominent element in the US Indo-Pacific strategy, which appears to be changed considerably now. The Trump administration has imposed hefty tariffs of 50 per cent and also taken multiple provocative stances towards New Delhi. Despite New Delhi's rejection, President Trump has repeatedly claimed that he brokered peace between India and Pakistan. Recently, President Trump signed a proclamation imposing a staggering \$100,000 fee on new H-1B visas that would have severe implications for Indian professionals, including those in the IT and medical fields. The mutual trust has been shaken now, and it would not be easy to repair the damage done by the President Trump. New Delhi has shown its willingness to negotiate with the US, however, it resisted hegemonic tendencies and maintains its multi-aligned foreign policy. India's pragmatic rapprochement with China and continued partnership with Russia would have impact on the geopolitical dynamics in the regional and regional institutional arrangements. In this context, the paper aims to analyse the Trump policies towards the Indo-Pacific and how it will affect the geopolitical dynamics in the region. Finally it will analyze its implications for the India-US partnership.

Keywords: trade; tariffs; geopolitics; institutional initiatives; Indo-Pacific strategy

“Uluslararası Hukukta Egemenlik ve İnsani Müdahale Arasındaki Hukuki-Doktriner Çelişki: Azerbaycan Deneyimi ve Bölgesel Analiz”

Zümrüd OSMANLI, Doç. Dr.
Milli Savunma Üniversitesi, Azerbaycan

Özet

Bu makale, uluslararası hukukta iki temel ilke olan devlet egemenliği ile insani müdahale arasındaki normatif çelişkileri ve bu çelişkilerin çağdaş uluslararası ilişkiler sisteminde doğurduğu hukuki sorunları incelemektedir. Özellikle Ermenistan-Azerbaycan çatışması bağlamında söz konusu ilkelerin nasıl uygulandığı, Azerbaycan'ın uluslararası hukuka dayalı tutumu ve deneyimi analiz edilmektedir. Egemenliğin toprak bütünlüğü ve iç işlerine karışmama gibi temel unsurları uluslararası hukukun ana sütunları olarak kabul edilse de, ağır insan hakları ihlalleri durumlarında uluslararası müdahale gerekliliği, insani müdahale ve “Koruma Sorumluluğu” (Responsibility to Protect – R2P) doktrini ile meşrulaştırılmaktadır. Bu durum, uluslararası hukukta çelişkili ve çoğu zaman siyasi bağlamda uygulanan yaklaşımların oluşmasına neden olmuştur. Makale, Azerbaycan'ın 1991 yılında bağımsızlığını yeniden kazanmasından sonra Anayasa ve uluslararası belgeler temelinde şekillendirdiği hukuki tutumu ele almaktadır. 2020 yılında yaşanan 44 günlük Vatan Muharebesi sırasında Azerbaycan'ın BM Antlaşması'nın 51. maddesine dayanarak meşru müdafaa hakkını kullanması, uluslararası hukuka uygun bir davranış örneği olarak sunulmaktadır. Aynı zamanda Azerbaycan, insani müdahalenin yalnızca uluslararası hukuka uygun, nesnel kriterlerle ve seçici yaklaşımdan uzak şekilde uygulanmasının gerekliliğini vurgulamaktadır. Makale ayrıca Montevideo Sözleşmesi, BM Antlaşması, Helsinki Nihai Senedi gibi temel hukukî belgeler ile 62/243 sayılı BM Genel Kurulu kararı gibi somut örneklerle atıfta bulunmaktadır. Araştırmanın bilimsel yeniliği, Azerbaycan'ın egemenlik ve insani müdahale konularında geliştirdiği hukuki modelin bölgesel ve küresel ölçekte örnek teşkil edecek nitelikte değerlendirilmesinde yatmaktadır. Metodolojik olarak ise hukukî belgelerin analizi ve diplomatik tutumların karşılaştırılması yöntemi benimsenmiştir. Sonuç olarak makale, uluslararası hukukun istikrarı ve etkinliğinin ancak devletlerin egemen hakları ile insan haklarının korunması arasında bir denge kurulmasıyla mümkün olabileceğini ortaya koymaktadır. Azerbaycan deneyimi, bu dengenin nasıl sağlanabileceğini gösteren pratik bir örnek olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: egemenlik ilkesi; insani müdahale ilkesi; insan hakları; uluslararası insancıl hukuk; meşru müdafaa hakkı

“Weakening International Institutions: Implications for Global Governance and Multilateralism”

Abdallah HOUADEF, *Assist. Prof.*
University of Msila, Algeria

Soraya CHARIF
University of Setif2., Algeria

Abstract

In an increasingly multipolar and fragmented international system, institutions such as the United Nations (UN) and the European Union (EU) are facing unprecedented challenges to their legitimacy, cohesion, and effectiveness. These bodies, long considered the cornerstones of multilateral cooperation and global governance, are now confronting internal crises, external pressures, and declining influence. The resurgence of nationalism, the erosion of liberal democratic norms, and the strategic disengagement of major powers have significantly weakened their capacity to coordinate collective responses to global issues. This paper explores the political, structural, and ideological factors contributing to the weakening of these institutions and examines the broader implications for multilateralism. Through a comparative analysis of the UN and EU, the study investigates how internal fragmentation, power imbalances, and institutional fatigue have constrained their decision-making processes and undermined their credibility. Case studies -including failures in peacekeeping, climate action, migration policy, and responses to global health emergencies- highlight the widening gap between institutional mandates and their real-world performance. The paper also considers how emerging powers and regional blocs are reshaping the multilateral landscape, often bypassing traditional institutions in favor of alternative arrangements driven by national interest or regional priorities.

The central argument is that the weakening of international institutions reflects not only institutional shortcomings but also a deeper transformation in the global order—one in which rules-based multilateralism is increasingly subordinated to geopolitical competition and strategic autonomy. This decline poses serious risks to global stability, particularly in addressing transnational threats that require coordinated action. However, the paper also explores the potential for institutional reform, adaptive multilateralism, and more inclusive governance frameworks that reflect the evolving distribution of global power. Ultimately, the paper argues that while traditional institutions are in decline, the principles of multilateralism remain vital. Their survival will depend on political will, structural adaptation, and the ability to regain trust in an era marked by fragmentation and uncertainty.

Keywords: multilateralism; global governance; United Nations; European Union; International Institutions

“Yemen İç Savaşı ve Bölgesel Mücadele: Küresel İstikrar Arayışının Çıkmazı”

Emre ÇITAK, *Doç. Dr.*
Hitit Üniversitesi, Türkiye

Özet

2014'ten bu yana devam eden Yemen İç Savaşı, yalnızca ülkenin iç dinamikleriyle açıklanamayacak veya bu sınırlı çerçevede çözüme kavuşturulamayacak kadar çok aktörlü ve karmaşık bir yapıya bürünmüştür. Yerel güçler arasında başlayan çatışmalar, kısa sürede bölgesel ve uluslararası rekabetin yansımalarına dönüşerek Yemen'de derin bir yıkım yaratmıştır. Arap Baharı süreciyle ivme kazanan siyasi, ekonomik ve toplumsal sorunlar çatışmaya giden yolu açarken, kısa zamanda dış aktörlerin doğrudan müdahaleleriyle kriz çok daha geniş bir boyut kazanmıştır. Çatışmanın milyonlarca insanı etkileyen bir insani felakete dönüşmesi ve gerçekleştirilen sayısız müzakereye rağmen kalıcı bir barışın sağlanamaması, bu dış müdahalelerin doğrudan sonucudur. Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri öncülüğünde kurulan koalisyonun Sünni gruplara, İran'ın ise Şii gruplara verdiği açık destek Yemen'de istikrar üretmekten ziyade söz konusu aktörlerin jeopolitik çıkarlarına ve güvenlik kaygılarına hizmet etmektedir. Böylece mezhepsel ayrımlar üzerinden bölgesel rekabet pekişmekte ve savaş vekâlet mücadelesi niteliği kazanmaktadır.

Bu bağlamda Yemen İç Savaşı, konferans çağrı metninde vurgulanan “çok kutuplu düzenin belirsizlikleri” ile “bölgesel rekabetlerin istikrarı zayıflatıcı etkisi”nin somut bir örneği olarak değerlendirilebilir. Çatışmanın uluslararası boyutu, bölgeselleşmenin küresel sistemle etkileşimini de gözler önüne sermektedir. Bab el-Mendeb Boğazı ve Kızıldeniz üzerinden geçen enerji nakil hatlarının tehdit altında olması, küresel ticaretin güvenliğini sarsmakta ve enerji jeopolitiğine doğrudan yansımaktadır. Ayrıca dünyanın en ağır insani krizlerinden birinin sahnesine dönüşen Yemen; açlık, salgın hastalıklar ve zorunlu göç gibi etkileriyle yalnızca bölgesel güvenliği değil, uluslararası toplumun insan güvenliği gündemini de derinden etkilemektedir. Birleşmiş Milletler'in barış süreçlerinde etkisiz kalması ise küresel kurumların zayıflığını, buna karşılık bölgesel aktörlerin çıkar önceliklerinin belirleyici olduğunu açıkça göstermektedir.

Sonuç olarak Yemen İç Savaşı, parçalanmakta olan bir dünyada bölgeselleşmenin istikrar yaratmak yerine kırılganlığı derinleştirdiğini ortaya koymaktadır. Bölgesel aktörlerin rekabetçi stratejileri iş birliği ve barış girişimlerini zayıflatmakta, uluslararası kurumların etkinlik kaybı bu kırılganlığı daha da artırmaktadır. Yemen örneği, çağrı metninde altı çizilen uluslararası sistemin “geçiş dönemi” koşullarında, bölgeselleşme ile istikrar arayışı arasındaki gerilimin en çarpıcı örneklerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bu bildiride Yemen İç Savaşı, uluslararası sistemin parçalanma eğilimleri ve bölgeselleşme süreçleri bağlamında incelenmektedir. Çalışmada üç aşamalı bir analitik çerçeve önermektedir. İlk olarak Yemen'in iç yapısal kırılmalıkları ele alınmaktadır. İkinci olarak, Suudi Arabistan, BAE ve İran'ın müdahaleleri üzerinden bölgesel güç rekabeti tartışılmaktadır. Üçüncü olarak, enerji güvenliği, ticaret yolları ve insani kriz üzerinden küresel yansımalar değerlendirilmektedir. Böylece Yemen örneği, bölgeselleşmenin istikrar üretme kapasitesinin sınırlarını ve uluslararası sistemdeki belirsizlikleri nasıl derinleştirdiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Yemen İç Savaşı; Arap Baharı; Hussiler; Ortadoğu; küresel istikrar

“Yükselen Çin ve Değişen Küresel Güç Dengesine Teorik Yaklaşımlar”

Ezgi KILIÇARSLAN GÜL, *Doktorant*
Kırıkkale Üniversitesi, Türkiye

Özet

Çin Halk Cumhuriyeti 21. Yüzyılın başından itibaren ekonomik, teknolojik ve askeri alanlarda hızlı bir yükseliş göstermeyi başarmıştır. Bu yükseliş, uluslararası sistemdeki güç dengelerini değiştirecek düzeyde olduğundan Çin’in yükselişi sadece bölgesel değil aynı zamanda küresel bir yükseliş olarak görülmeye başlamıştır. Batı’nın normatif temellerinden uzak bir şekilde yükselişe geçtiği için birtakım teorisyenler Çin’in yükselişini mevcut uluslararası düzene karşı bir alternatif olarak görürken bazı teorisyenler ise Çin’in yükselişini uluslararası sisteme entegre olma çabası olarak değerlendirmektedir. Bu nedenle Çin’in yükselişinin doğası, yönü ve uluslararası sistem üzerindeki olası etkileri, farklı uluslararası ilişkiler teorileri tarafından çeşitli biçimlerde açıklanmaktadır.

Bu bildiri, Çin’in yükselişini realizm, liberalizm, konstrüktivizm ve Global South (Küresel Güney) perspektiflerinden karşılaştırmalı olarak ele almayı amaçlamaktadır. Realist teorisyenler, özellikle John J. Mearsheimer ve Kenneth Waltz, Çin’in yükselişini uluslararası sistemde görülen güç mücadelesinin anarşik yapının bir sonucu olarak değerlendirirken, hegemonya mücadelesinin kaçınılmazlığına dikkat çekerler. Buna karşılık, Robert Keohane ve Joseph Nye gibi liberal kuramcılar, ekonomik karşılıklı bağımlılık, uluslararası kurumlar ve küresel yönetim mekanizmalarının, Çin’in yükselişini barışçıl bir biçimde yönetebileceğini savunur. Konstrüktivist yaklaşım ise Alexander Wendt ve Amitav Acharya gibi düşünürler aracılığıyla, Çin’in kimlik inşası, tarihsel söylemleri ve “barışçıl yükseliş” söylemi üzerinden normatif bir değerlendirme sunar. Küresel Güney perspektifi ise bu süreci Batı-merkezli uluslararası ilişkiler anlayışının ötesinde, tarihsel sömürgecilik, bağımlılık ilişkileri ve kalkınma eşitsizlikleri bağlamında ele alır. Bu yaklaşıma göre Çin, geleneksel Batı güçlerinin aksine “hegemonik olmayan” bir kalkınma modeli sunarak Güney’in kendini öne çıkarma sürecine katkıda bulunduğunu savunmaktadır. Küresel Güney yaklaşımı Çin’in yükselişini bir “Batı dışı modernleşme” ve “post-hegemonik düzen” arayışı olarak kavramsallaştırır. Bu çerçevede Çin, mevcut küresel düzenin pasif bir unsuru değil, uluslararası sistemin normatif dönüşümünde aktif bir aktör olarak değerlendirilmelidir.

Çin’in “Kuşak ve Yol Girişimi” (Belt and Road Initiative) gibi projeleri, sadece ekonomik genişleme stratejileri olarak değil, aynı zamanda Küresel Güney ülkeleri arasında dayanışma, altyapı paylaşımı ve alternatif küreselleşme biçimlerinin inşası olarak yorumlanmaktadır. Fakat burada bir paradoksun da ortaya çıkması mümkündür çünkü Çin bir yandan uluslararası projeleri ile kendi ekonomisini geliştirip normatif etkisini genişletirken bir yandan da özellikle Güney’de yeni bir bağımlılık ilişkisi de yaratmaktadır.

Bildiri, bu dört kuramsal yaklaşımın temel varsayımlarını ve Çin’in dış politikasını karşılaştırmalı olarak analiz etmektedir. Böylece Çin’in yükselişinin yalnızca maddi güç unsurlarıyla değil, aynı zamanda kimlik, norm ve söylem düzeyinde çok boyutlu

bir dönüşüm olarak anlaşılması ve sadece batı merkezli yaklaşımlarla açıklanmasının eksik bir yaklaşım olduğu vurgulanmaktadır. Sonuç olarak, uluslararası sistemde Çin'in artan etkisi, hem mevcut düzenin devamlılığını hem de alternatif bir normatif düzenin inşasını tartışmaya açmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çin'in yükselişi; uluslararası düzen; güç dengesi; realizm; liberalizm; konstrüktivizm